

# Meie Aeg



Elu esimene lend – Jumalat usaldades!  
Aeg usutiibu sirutada „Lihtsalt kristlus”

# Selles Meie Ajas

## **Uudised 4**

### **Ajalugu 13**

- Kes oli Moody?

### **Kirjakoht 14**

- Surm ja ülestõusmine (I)

### **Mitte ainult leivast 16**

- Aeg usutiibu sirutada

### **Intervjuu 18**

- Elu esimene lend – Jumalat usaldades!

### **Vaatenurk 22**

- Piibliteoloogia – kas kujutav kunst või täppisteadus?

### **Raamat 24**

- „Lihtsalt kristlus”

### **Istudes Tema jalge ees 26**

- Valeõpetusest

### **Lastekas 28**

### **Seisukoht 31**

- Seisukohavõtt isiku väärkohtlemisest ja vägivallast perekonnas

### **Kogemuste kotike 32**

### **Pastor vastab 37**

### **Järjejutt 38**

### **Epiloog 42**

# Meie Aeg

Nr 128 / veebruar 2012

Väljaandja:

**Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduste  
Eesti Liit**

Lille 18, Tartu, 51010

Vastutav toimetaja:

**Lauri Beekmann**, lbeekmann@hotmail.com,  
tel 5261884

Toimetuse kolleegium:

**David Nõmmik**, AKELi esimees  
**Ergo Naab**, Rakvere koguduse pastor  
**Mati Ploompuu**, pastor emeeritus

Keeletoimetaja:

**Averonika Beekmann**, abeekmann@gmail.com  
**Mati Ploompuu**

Kujundus:

**Indrek Ploompuu**, indrek@advent.ee  
**Kerstin Ploompuu**

Trükikoda: **OÜ Vali Press**

**Rubriigid:**

Rohujuure rubriik

**Janne Kütimaa**, janne.kutimaa@gmail.com

Kirjakoht

**Heino Lukk**, heino.lukk@advent.ee

Tahke roog

**Ergo Naab**, ergo.naab@advent.ee

Kogemuste kotike

**Eha Lobjakas**, ehalobjakas@hotmail.ee

Intervjuu

**Helis Ust**, helisust@gmail.com

Rajaleidjad

**Kärt Vahtramäe**, kaert@rajaleidjad.ee

Epiloog

**Anu Martinson**

**Tellimine kodumaal:**

Tel 6257369, 6257319, fax 6601417  
tell@tallpost.ee

Tellimusi võtavad vastu ka Eesti Posti  
postkontorid.

1 kuu 1,5 €, 3 kuud 4,5 €,  
6 kuud 8 €, 12 kuud 15 €

Tellimisindeks on 00674.

# Vabariigi aastapäeva eel rahvaloenduse kontekstis

**E**esti vabariigi aastapäeva eel oleme olukorras, kus varsti peaksime teada saama, kui palju meid, eestlasi ja eestimaalasi, siin tegelikult kokku elab. Rahvaloenduse käigus oleme püstitanud koguni maailmarekordi ehk siis ükski teine rahvas ei ole nii suure protsendiga rahvaloendusel interneti teel osalenud. Kuid üldiselt on selle loenduse tulemuste osas üleval mitmed kartused ja peamine neist puudutab meie lõplikku arvu ehk kui palju meid siin siis tegelikult on. Või õigemini – kui vähe meid kodumaale on jäänud?

Küllastasin paar nädalat tagasi Soome pealinnas Helsingis eestlastest adventiste, kes on erinevatel põhjustel pikemat või lühemat aega sinna elama asunud. Ühiskondlikus arutelus jääb sageli pinnale toon, mis tõdeb, et meie rahvuskaaslaste kolimine teistesse riikidesse on probleemiks. Jah, rahvuslikust vaatenurgast ehk tõesti. Kuid miks me peaksime pidama probleemiks, kui inimesed on vabatahtlikult otsustanud oma elujärje kolida kuskile mujale?

Selge see, kõigi jaoks ei ole töö puudumise tõttu lahkumine päris vaba valik, kuid osale kindlasti on, ja see ei tohiks teistele meeolehärmi tekitada. Pealegi on Soome kolinud eestlased otsustanud eestikeelse grupina hingamispäeviti koos käia ja juba

räägitakse tulevikus eestikeelse koguduse rajamisest. Nagu ütles Helsingi Annankatu koguduse pastor Sakari Vehkavuori, kes on vastutav ka eestikeelse grupi eest, on eestlasi Helsingi piirkonnas välismaalastest peale vene keelt kõnelevate inimeste kõige enam. Seal on suur tööpõld eestlasi eesootamas.

Inimesed on alati ringi rännanud, seda loeme Piibli raamatutest suurte usumeeste ja terve juudi rahva kohta.

Inimesed on alati ringi rännanud, seda loeme Piibli raamatutest suurte usumeeste ja terve juudi rahva kohta. Me oleme majalised siin ilmas, seotud mitte maa, vaid usu külge. Heebrea kirja 11. peatükis kirjeldatakse usulavade inimesi: „Usus need kõik surid ega saanud töötusi kätte, vaid nägid neid kaugelt ja teretasid neid ning tunnistasid endid olevat võõrad ja majalised maa peal. Sest need, kes seda ütlevad, näitavad, et nad otsivad kodumaad.“

Liig sageli klammerdume oma maa külge, olgu see siis mõistetav käegakatsutavates ruutkilomeetrites või ka laiemas ja

mõtetes väljenduvus idees. Meid on kutsutud teenima Jumalat ja mitte Tema poolt loodud maad. Oleme näinud, kuidas Eestist teoloogiat õppima läinud kaasmaalased ei ole alati siia tagasi tulnud ja sedagi tajume sageli probleemina. Kuid kas Jumal neid siis mujal kasutada ei saa? Kas Jumala kutse Tema hea

sõnumi levitajaks hakata piirdub kutse saanud asukohaga? Olgu selle otsustajaks Jumal, mitte inimene.

Samas võime olla tänulikud oma kodumaa pärast ja rõõmustada ka ühe aasta möödumise üle, mis meie vabale riigile on antud. Mõeldes selle maa pikale ajaloole, oleme saanud nautida erilist eesõiguse perioodi. Palvetagem oma maa,

rahva ja selle juhtide eest! Ja tuult tiibadesse meie kaasmaalastele, kus eales te ka ei ole; ning Helsingi eestikoguduse rajamiseks palju õnnistusi! **MA**

*Lauri Beekmann  
on Meie Aja  
vastutav  
toimetaja*





# Keila adventkogudus tähistas oma teist aastapäeva

**E**esti noorim adventkogudus Keila linnas Harjumaal tähistas möödunud hingamispäeval oma teist aastapäeva koos liidu presidendi David Nõmmiku ja Elva koguduse muusikutega.

Noore koguduse pastor Marge Randlepp peab oma kogudusele mõeldes oluliseks, et hakkab tekkima teatud stabiilsus. „Ei tea, kas seda arenguks pidada või mitte, aga mul on tunne, et see väike kogudus on vaatamata pidevatele muutustele tuultele kenasti seisma jäänud,“ selgitas Marge. „Kui perekonnaga on nii, et sul on ema ja isa ja lapsed, kindlad isikud oma kindlate omaduste, oskuste ja sidemetega, siis kuigi seda väikest kogudust iseloomustavad ka kindlad 22 liiget, on nende vabatahtlik tulemine ja minemine väga seotud ka muude tegevustega. Erinevalt perekonnast on need sidemed oluliselt lödvemad. Heaks suunaks on see, et vaatamata kõigile kohustustele ja hajalielamistele, on koguduseliikmed püüdnud ja tublid andma endast antud ajas ja hetkes parim.“

Hiljuti sündinud kogudus on kindlasti ka oluliseks õppetunniks tervele koguduste liidule.

Misjoniliikumisenä on adventkoguduse eesmärgiks jõuda oma sõnumiga võimalikult paljudesse piirkondadesse, samas on selge, et Eesti üsna usukülmal pinnal koguduste rajamine ei ole kerge ülesanne. Marge arvab, et kui uus kogudus on juba tekkinud, siis on sellel oma spetsiifilised tugevused aga ka nõrgad kohad,

millega tuleb arvestada.

„Mida rohkem on inimesi, seda rohkem on ka erinevaid vaimuande, millega kogudust üles ehitada. Mida väiksem on kogudus seda vähem on võimalikke kontakte inimestega väljaspool kogudust. Hea omadus väikese koguduse puhul on see, et nõ suure perekonnana on see paindlikum ja usun, et seeläbi ka muutustele avatum. Noore koguduse võlu on ehk selle suurem energilisus ja usk võimalikesse muutustesse. Jumal kutsub meid alati muutuma, ikka rohkem Tema sarnaseks, ikka rohkem käima Tema seatud radadel.“

Kui möödunud aastatel on mitmed adventkogudused tähistanud oma 100-ndat või suurematki aastapäeva, siis Eesti noorima koguduse aastapäeval suunduti ettepoole ja Jumalaga koos käimisele. „Aastapäeva sõnumiks ja motoks oli lühikene sõna: Püsi...! See pärineb Apostlite tegude raamatu 2 peatüki 42-st salmist: „Aga nemad püsisid apostlite õpetuses ja osaduses, leivamurdmises ja palvetes.“ Püüame oma kogudusega hoida silme ees nelja varakristlikku distsipliini: apostlite õpetust, olla üksteisega osaduses, sõpruses, võtta aega kokku tulemiseks ka ühise söögilaua taga ja palvetada,“ selgitas Marge. „Igal liikmel on võimalik ennast läbi katsuda, kas tema jaoks on tähtis see, mis algristikoguduse liikmele. Kui mitte, siis ei saa me oodata ka tulemusi, olgu selleks võit patu üle oma isiklikus elus või siis elujõuline ja kasvav kogudus,

milles meist igaüks tahaks osa olla. Ka langes aastapäev kokku Ülemaailmse vihma projektiga, palveajaga. Valitud moto vaid toetab äratuse ja reformatsiooni püüdu kõigis meie kogudustes.“

Vaadates ette uuele alanud aastale, knnitab Marge, et koguduse eesmärgiks on püsida Jumala lähedal.

„Tahame näha oma nõrkohti ka koguduslikus plaanis, sellepärast oleme alustanud osalemist Koguduse loomuliku kasvu uuringutes. Tegemist on neljaleheküljelise anonüümse küsitlusega, millele vastamine on igale vähegi aktiivsele koguduseliikmele ja selle liikumise juures olevale inimesele tungivalt soovitatav. Tulemusi võrreldakse juba aastakümneid kogutud tulemustega üle terve maailma, kaasatud on rohkem kui 32 riiki. Kogudused, mis on KKK uuringut teinud vähemalt kaks korda, on kasvanud 85%. Rohkem infot siit: <http://www.ekklisia.ee/toeoe-harud/korgem-usuteaduslik-seminar/koguduse-loomulik-areng>. Loodame, et oma tulemustest teadlikuks saamine aitab meil rohkem tähelepanu pöörata kriitriumitele, mis aitaksid kaasa koguduse loomulikule arengule,“ rääkis Marge.

Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduste Eesti Liidus on hetkel 20 kogudust. Eesti adventliikumine tähistab tänävu aprillis toimuvat kevadpidustustel oma 115. aastapäeva. **MA**

## Veel tõlkesüsteemi ostmisest

**E**elmise aasta sügisel Tallinnas toimunud noortepäeval alustas AKELi noorteosakond raha kogumist tõlkesüsteemi ostmiseks, et erinevat keelt kõnelevatel inimestel oleks võimalik meie üritustel ennast koduselt tunda. Üleskutse leidis väga positiivset vastukaja ning oleme väga tänulikud kõigile, kes oma panuse on andnud. Tänu headele annetajatele on tänaseks olemas üle poole vajalikust summast, kuid 50 peakomplekti jaoks vajalikust 6000 EUR-st on ikka veel puudu ca 2600 EUR.

See tähendab, et PPP-ks saame küll süsteemi põhikomponendid hankida, kuid esialgu peame läbi ajama vähemate vastuvõtjatega ja 50 inimese asemel saab mugavat tõlget kuulata 20-30 inimest.

Kutsume üles PPP-le registreerudes veel toetama ka tõlkesüsteemi ostmist, et võimalikult palju meie sõpru, kes ei räägi eesti keelt, saaksid üritusest täiel määral osa võtta!

Annetusi on jätkuvalt võimalik teha kas pangalaenukandega või PPP registreerumislehel vastava linnukese ära märkides. **MA**

*AKEL noorteosakond*

## Aasta esimeselt liidu töötajate koosolekult

**A**asta esimesel liidu tööliste osadus- ja õppepäeval 17. jaanuaril räägiti inimestevahelisest suhtlemisest, tutvustati uut liidu liikmete andmebaasi ning kaardistati hea jutlustamise märksõnu.

Hommikupalvuse pidas Rakvere ja Jõgeva adventkoguduse pastor Ergo Naab, kes juhtis tähelepanu Luuka evangeeliumi tekstile, kus öeldakse, et “Inimese Poeg antakse inimeste kätte”. Ergo selgitas läbi erinevate kirjakohtade, et Jumal oli andja, kes armastusest maailma vastu “andis” oma Poja. “Kuid kelle kätte?” küsis Ergo. “Patuste, ja mitte pühade kätte! Võtkem ta vastu tänuga!”

Liidu noortejuht ja Tartu adventkoguduse pastor Ivo Käsk pidas loengu ja juhtis arutelu suhtlemise teemal. “Suhtlemine algab suhtumisest,” ütles Ivo. Ta suunas liidu töölisi mõtlema ja omavahel arutama, kui kergesti tuleb suhtlemine erinevate inimestega, kui nendeks on näiteks kolleeg, ülemus või kritiseerija.

Ivo arutles selle üle, kuidas käituda konfliktiolukorras ning mil moel käia ümber inimesega, kelle arvates on sinu käitumine vale või puudulik. “Koguduses peaks olema selline keskkond, kus inimesed saaksid vabalt väljendada oma mõtteid,” ütles ta rõhutatades, et kedagi ei tohiks arvata suhtlemisest välja, kui ta on teist kritiseerinud. “Tõrjumise asemel peaksime püüdma mõista nende mõttekäiku ja motive.”



Liidu peasekretär Jaanus-Janari Kogerman tutvustas koos IT-spetsialisti Indrek Ploompuuga uut koguduste ja liikmete andmebaasi, mis saab edaspidi pastore ja koguduse kirjutajate tööd mitmes mõttes lihtsamaks tegema. Kirjaliku Piiblikursuse juhataja Marge Randlepp tutvustas koos Indrekuga peagi avatavat uut kirjaliku piiblikursuse kodulehte, mis muudab ka selle töövahendi märgatavalt kergemini kasutatavaks.

Liidu esimees David Nõmmik rääkis lühidalt nädalavahetusel Riias toimunud kohtumisest adventkiriku eelmise presidendi Jan Paulseniga, tutvustas liidu pastoretele paari uut raamatut ning juhtis vestlust hea jutluse märksõnade teemal. Pastorid jagasid ka tagasisidet möödunud kümne päeva jooksul (4.-14. jaanuar) toimunud palveaja osas. Paljudes kogudustes käidi ka igal päeval koos ja saadi innustust edasiseks tööks koguduse ja Jumala teenimiseks. **MA**

# Helsingis tegutseb eestikeelne grupp

Juba viis aastat on Soome pealinnas Helsingis koos käinud erinevatel põhjustel Soome elama või töötama asunud eestlastest adventistid, kes unistavad ka tulevikus eestikeelse koguduse loomisest.

Teistesse riikidesse tööd otsima siirdunud kaasmaalaste hulk on juba pikka aega kodumaal meelehärmi tekitanud. Probleemist tiivustatuna on käivitatud erinevaid kampaaniaid, millest viimane on presidendi juhitud "Talendid koju". Kuid on väga arusaadav, et sinne tööpuudus, madalamad palgad ja just Soome lähedus ja ka teatud kultuuriline sarnasus on muutnud meie naaberriigi paljudele kaasmaalastele uueks kodumaaks. Osale ajutiselt, teistele püsivalt.

Eestikeelne grupp on Helsingis tegutsenud juba 2006. aasta sügisest, kui see idee tuli ühel hingamispäeval koguduse pingis istuva Kristel Harjaksi pähe. "Mul on kombeks lugeda Piiblit eesti keeles ja õppetükki soome keeles. Ükskord oma kodukirikus Helsingis õppetükis tunnis istudes uitasid mu mõtted ringi. Kasutasin eestikeelseid materjale, sest olin unustanud Piibli ja õppetüki perelaagrisse Võrumaale," jutustab Kristel. „Märkas, et siin on päris palju eestlasi koos. Tavapärase ühekahe inimese asemel sain kokku rohkem, kui ühe käe sõrmedel lugeda annab. Mõtlesin, et siit saaks rühma kokku. Ka eestikeelne jumalateenistus vilksatas mõtetest läbi.

Mõtlesin järgida inglisekeelse koguduse loomise analoogiat ja tegin ettepaneku rahvale hakata eesti keeles Piiblit uurima. Asjast oldi huvitatud. Arutasin asja ka tolleaegse kogudusetöötajaga. Tema ainuke küsimus oli, kas Eestis ja Soomes on sama õppetükk kasutusel. Tol ajal oli Soome kirikus läbivaks teemaks väikeste gruppide loomine ja eestikeelne väike grupp sobis selle idee raamistikku. Nii see asi alguse sai," rääkis ta.

Alguses hakati koos käima piiblitunni grupina, kuid 2011. aastal lisandusid sellele ka spetsiaalsed jumalateenistused. Mõtte andis 2010. aasta sügisel Helsingit külastanud pastor Ivo Käsk. „Sakari (Sakari Vehkavuori on Helsingi Annankatu koguduse pastor) helistas mulle ja rääkis Ivo ettepanekust hakata pidama eestikeelseid jumalateenistusi," meenutab Kristel. „Minu seisukoht oli, et mõte pole uus, kuid ma ei tea, kas me oleme selleks



valmis. Otsustasin küsida rahva seisukohta. Enamus oli innustunud, kuid oli ka arvamusi, et vara veel. Ise mõtlesin, et mul on siiani leidmata inimene, kes asendaks mind õppetüki vedamisel. Kuidas siis jumalateenistuse korraldamine võiks õnnestuda? Selge oli see, et vaja läheb mitme inimese panust. Aeg läks edasi ja mu vanema, kuueaastase tütre tervisega tekkisid tõsised probleemid, mis tegid mind väga muurelikuks. Rusutud olukorras tuli mulle meelde mõte, et kui täna oleks minu elu viimane päev, siis mis oleks see, mida ma kindlasti tahaksin ära teha enne oma lahkumist. Olin teadlik vanuritest,

kes oma surivoodil kahetsesid seda, et olid mõne oma eluunistuse teostamata jätnud. Meelde tuli eestikeelne jumalateenistus. Kontakteerusin siis Sakariga ja ütlesin – proovime. Kutsu keegi kohale, vaatame, mis asjast välja tuleb. Kui ei õnnestu, siis unustame ära. Algul oli närveerimist piisavalt. Esimene teenistus oli õpetlik, hea ja meeliülendav kogemus. Meie hakkasime pisikes-te hammasratastena kellavärgis tööle ja Jumal õnnistas,“ jutustas Kristel esimest eestikeelset teenistust meenutades.

Helsingi Eesti grupi vedajaks ongi saanud Kristel. Ise ta aga ütleb, et see ei olnud tema eesmärgiks. Tema tahtis lihtsalt eestikeelset tegevust edendada. „Eks see ole ju Jumala juhtimine ja arm. Sellele aitasid kaasa keele, kultuuri, otsustamisprotsesside ja inimeste tundmine. See oli minule omane nišš. Sisemine soov midagi teha, luua midagi ja kuna ma uskusin asjasse, siis tahtsin anda oma panuse eestikeelse kogukonna heaks. Asi lihtsalt kujunes nõnda välja, et minust sai kahe kultuuri vahelise silla ehitaja.“

Ise Soome juba 1992. aastal kolinuna tunnistas Kristel, et ta ei oleks eales osanud arvata, et tulevikus sinna niipalju kaasmaalasi tuleb ja et seal ka konkreetset eestikeelne kogudusetöö võiks aset leidma hakata.

„Arvan, et vajadus oli mõlemapoolne. Nii neile, keda elutee alles siia oli toonud, ja ka minule, kes eestikeelset osadust igatses. Osale tulijatest oli see isegi kergendus, et hingamispäeviti ei pea kurnama oma pead võõrkeelse tegevusega. Keegi seda tööd meie eest ära ei tee, kui ise ei tegutse. Omavaheline

arutelu Piibli teemadel on huvitav. Väikene grupp hoiab alal uurimisindu, mida Jumala Sõna väärrib. Suhtlemine ja korraldamine on huvitavad asjad. Töö tegemine Jumalale rikastab elu. Kogunetakse kord kuus, enamasti iga kuu esimesel hingamispäeval Castréninkatu kirikus kell 10.00. Ühinege meiega, kui juhtute sel ajal Helsingisse,“ kutsub Kristel.

Jumalateenistused toimuvad senimaani siiski veidi ebakorrapäraselt. Kuid keskmiselt üle paari kuu on keegi Eestimaalt külla tulnud, et olla Soomes elavatele adventistidele sel moel jutlustajaks. „Esimene eestikeelne jumalateenistus toimus aasta tagasi jaanuris koos perekond Kaasikuga. Nendega oli kaasas ka Allan Jallai. See oli ajalooline moment. Aprillis oli võrukate kord. Andres Ploompuu tõi kaasa Jallaid ja teisi noori kogudusest. David külastas meid koos Allaga mais. Seejärel käis Valdek koos abikaasa Galinaga. Ja see aasta väisas Lauri oma poja Samueliga meid.“

Kõige enam on koos olnud 30 inimest, teistel kordadel veidi vähem, kuid igatahes on need koosolekud olnud alati meeskonna poolt organiseeritud. „Kõikide panus on olnud vajalik. Kahtlemata on jumalateenistuste korraldamine meie grupile jõupingutus, sest see on igapäevane vabatahtlik töö vastavalt armuannile, mille Jumal meile andnud on,“ ütles Kristel.

Inimesed on väga erinevate lugudega. On nii perekondi, kes päris elavad Helsingis, kui ka inimesi, keda Kristel nimetab tööleskedeks. „Töölesed on kindlasti ajutise olemisega. Tööleskede all pean silmas inimesi, kellel emb-kumb abikaasadest on

Eestimaal.“

Päris koguduse rajamisega Kristeli sõnul sealne grupp ei kiirusta. Esialgu jätkatakse ikka samamoodi. „Veebruaris toimub jumalateenistus koos Toivo Kanarbiku tunnistuskõnega ja aprillis väisab meid Ivo Käsk. On veel mõningaid tulevikuplaane, kuid need on praegu lahtised. Praegu külastab meid iga kord erinev pastor. Üks variant on see, et tulevikus hakkaks meid teenima 1-2 pastorit regulaarselt. Siht koguduse moodustamiseks on olemas. Elame-näeme,“ võttis Kristel teema kokku. **MA**

# Eestlased käisid Riias Jan Paulseniga kohtumas

**M**öödunud nädalavahetus oli Läti adventkogudusele tavapärasemast pidulikum ja erilisem, sest Riias oli külas Peakonverentsi eelmine president pastor Jan Paulsen. Eestiski otsustas hulk aktiivseid noori, et tegu on piisavalt erakordse sündmusega, et nädalavahetuseks Riiga sõita. Nii sai Eesti hästi esindatud - noored Valgast, Võrust, Tartust, Põltsamaalt, Haapsalust ja Pärnust nautisid osadust ja võimalust meie kiriku endise juhiga kokku saada.

Tegemist oli kahepäevase üritusega, nii et huvitavat jagus nii hingamispäeva kui ka pühapäeva.

Hingamispäeva hommikul oli pidulik jumalateenistus, kus pastor Paulsen rääkis Jeesuse töotustest, mis Ta veidi enne oma surma jüngritele andis, ja nende mõjust kristlaste, aga eriliselt adventistide kui Tema tagasitulekut pikisilmi ootavate inimeste elule. Pärast lõunat oli võimalik pastor Paulsenile veidi vabamas õhkkonnas küsimusi esitada. Võimalust kasutasid eriti agaralt just eestlased, nii veedetigi sisukas tund kõige erinevatel teemadel - keeltega rääkimisest kuni naiste ordineerimiseni - vesteldes. Öhtuks olid Riia esimese koguduse muusikud ette valmistanud suurepärase kontserdi. Kontserdil, mida oli kuulama tulnud saalitäis publikut, sai kuulda nii soolo-, ansambli- kui ka koorilaule. Kontsert jättis väga sügava mulje ning tegi südame soojaks



ka eestlastel, kes küll ühestki lauldud sõnast aru ei saanud, aga kes muusika ja osaduse ilu sellest hoolimata hinnata oskasid.

Pühapäev jätkus veidi tõisemal lainel, kui pastor Paulsen oma juhtimisalaseid kogemusi ja mõtteid pastoritega jagas, kes olid selleks puhuks Riiga sõitnud. Eestlastega ühines pühapäeval ka AKELi esimees pastor David Nõmmik. Teine hommikupoolik lõppes samuti küsimuste-vastuste ringi, ühise palve ja lõunasöögiga. Näis, et kõik kohaletulnud töölised olid tänulikud võimaluse eest pastor Paulseni suurest kogemustepagasist tarkust ammutada.

AKELi sekretär pastor Jaanus-Janari Kogerman ütleb möödunud nädalavahetusele tagasi vaadates: "Olen täiesti veendunud, et

Jan Paulsen on mees, keda tasub kuulata ning kelle kogemusest ja praktikast õppida. Ta armastab oma kogudust ja teeb kõik selleks, et kogudus võiks täita oma missiooni - jagada head sõnumit Jeesusest. Ma usun, et need õpetussõnad, mida ta pastoritele jagas - ära püüa olla täiuslik, vaid ole ustav oma Jumalale ja tee oma parim - on need, mida tema on praktiseerinud nii koguduse juhtimise töös kui ka oma elus."

MA



# Helsingi koguduse pastor Vehkavuori usub eestikeelse koguduse sündi

**H**elsingi Annankatu koguduse pastor Sakari Vehkavuori usub, et eestikeelse adventkoguduse rajamine Soome pealinna on vaid aja küsimus, kuid enne seda on vaja jõuda ühise pühendumise ja nägemuseni.

„Meie aeg nõuab sihipärasest tegevusest ja seetõttu võib osutuda vajalikuks ka erinevatele rahvastele suunatud teenimine,“ rääkis hetkel grupina koos käiva eestikeelse töö vastutav pastor Sakari. „Kuigi Eesti on Soomele lähedal ja paljud eestlased peavad oma kodumaaga ka tihedat ühendust ning külastavad seda sageli, on siiski ka Soomes tehtava töö vajalik. Just välismaale asudes igatseme osadust kaasmaalastega. Issand võib juhatada meid oma selliste kaasmaalaste juurde Jeesuse armastuses, neile turvalises ja tuttavas ümbruses.“

Soome on viimastel aastakümnetel kogenud olulist sisserännet mitte ainult lõunanaabrite eestlaste poolt, vaid ka palju kaugemalt ja nii on Soome adventkirik pööranud olulist tähelepanu nendele rahvusrühmadele ja käivitanud ka erinevates keeltes toimivaid kogudusi.

„Helsingis on juba pikka aega toimunud aktiivne töö vene keelt kõnelevate inimestele ja nüüd on neil ka oma kogudus,“ rääkis Sakari. „Sama võib teostuda ka eestlaste jaoks. Jumal võib kasutada meie muutuste aegu selleks, et tuua südameisse evangeeliumi sõnum.“

Praegu eestikeelse grupi töö vastutava ülevaatajana on Sakari

veendunud, et eestikeelse koguduse sünd on võimalik.

„On vaid aja küsimus, millal see saab nii tugeva algimpulsi, et see läheks liikvele. On ju minu mäletamist mööda eestlased pealinna piirkonnas teiseks suurim välismaalastest rahvusrühm peale vene keelt kõnelevate inimeste,“ ütles Sakari.

„See eeldaks võimalikult palju Soomes elavate eestlaste ühist nägemust toimida kogudusena juba Soomes elavate adventistidega kui ka olles valmis toimima kogudusse mittekuuluvate inimeste jaoks kristliku kohtumispäigana. See eeldaks minu meelest regulaarseid jumalateenistusi või kodukirikuid eestlaste perekondades. See eeldaks indu töötada evangeeliumi vahendajana eestlaste keskel. Ehk leiaksime ka mingi oma valdkonna, kus saaksime teenida Soomes elavaid eestlasi nende igapäevaste vajaduste kaudu. Selles osas võiksime koos palvetada.“

Hetkel Soomes kahte kogudust teeniva pastor Sakari meelest vajaks eestikeelne grupp mingil hetkel ka oma pastorit, kes töötaks Helsingi piirkonnas eesti keelt kõnelevate inimeste kogukonnas. „Kuid enne seda peaksime jõudma ühise



nägemuseni, mida peaksime tegema. Peaksime jagama seda oma teiste sõpradega ja kutsuda ka neid kaasa. Ja küll Jumala Vaim teeb siis oma töö nende südames,“ on Sakari veendunud.

MA

# Kristlikud matkalised trotsisid talvekülma

**K**ristlike Matkade korraldamisel käis rühm matkalisi käredate talvepakasega 29. jaanuarist kuni 1. veebruarini Lõuna-Eestis jalgsimatkal, mis pakkus osalistele nii maalilisi talvestseene kui võimalust osaleda ootamatul päästeoperatsioonil.

Sel korral suunduti matkaga Valgamaale. „Tahtsime alustada Karula rahvuspargi alalt, kuid otsustasime vahetult enne matka marsruuti muuta,“ selgitab Kristlike Matkade üks eestvedajatest ja Valga adventkoguduse pastor Mairo Tutk. „Alustasime Laanemetsa külast (Taheva vald, Valgamaa), ning lõpetasime ka seal. Ööbisime RMK ööbimiskohades (1.öö - Oore, 2. ja 3. öö Kõrgeperve). Kilomeetreid veidi tuli, esimesel päeval umbes 10 + hiljem niisama tiirutamine, teisel päeval ka umbes 10 + paar peale, kolmandal päeval kuskil 12km, kuid need ilma seljakottideta, ning viimasel päeval 5-6 km. Need on praegused umbes öeldud vahemaad, pole veel täpselt ära mõõtnud.“

Matka pildigaleriid jälginutel tekib paramatult küsimus, kas sellise külma üldse midagi matka ja looduse nautimisest saab rääkida. Kuid matka teine korraldaja Tanis Kulp jagas siiski teistsugust arvamust. „Nauditav on see kindlasti, aga võibolla pisut teisel moel. Jah, kannatada tuleb päris palju - sõrmed-varbad kipuvad külmetama, söögi tegemine ja nõude pesemine on vaevaline, kuna kõik jäätub ülikiiresti, kogu magamine alates telgi püstitamisest kuni magamiskotti ronimiseni ja hommikul



sealt väljumiseni nõuab eneseületust,“ rääkis Tanis.

„Kuid tegelikult on kõik see tehtav ja minu jaoks vast oligi kõige nauditavam see võidukas tunne, et kui tegutseda mõtestatult ja olla väikesest ebamugavusest üle, siis on kõige võimalik hakkama saada. Suureks abiks selle juures on positiivne suhtumine - nii palju nalja ja rõõmu kui sel matkal, pole ammu kohtunud. Ja loomulikult, selleks et tõeliselt nautida talvise looduse karget ilu peabki 2 päeva külma harjuma, et kolmandal päeval mitte enam lõdisedes soojast toast mõelda, vaid täiega neid pilte endasse lasta,“ ütles Tanis.

Selge on aga see, et sellisele matkale tuleb minna kindla varustusega, mida Mairo ka lähemalt tutvustas. „Matkavarustus oli üsna okei talvematka jaoks. Olulised on saapad, soe pesu, ülemine osa, kindlasti peab kaasas olema soe sulejope, nägu

peab hoolikalt kaitsma sellise pakasega, mõned kasutasid vase-liini, teised kasutasid näomaske. Toitu valmistasime bensiinipriimustel, ööbisime telkides, telgi alla läksid kuuseoksad, termokile ja telki samuti kile, ja madrats ja siis magamiskott. Kellel ei olnud super magamiskotti, need võtsid mitu magamiskotti kaasa, ning ajas asja ilusti ära.“

Kuna kogu ettevõtmist ühendab märksõna Kristlikud Matkad, siis on nende matkade lahutamatuks osaks ka vaimulik osadus ja sisu andmine. „Rääkisime seekord õppetüki teemast, Jumala Pühadusest, kuid sellisel matkal on raske kõiki korruga lõkke äärde saada, ja siis oli valdavas ülekaalus isiklikud vestlused. Kuid esimene õhtu jagas igaüks oma kogemust, kuidas tema kristlaseks sai. Ning huvitav oli et sellise külma tahetakse palju laulda, ning palju me laulsimegi Jumalale,“ jutustas Mairo.

Omaette vaimuliku kogemuse andis matkalistele kolmandal päeval toimunud ootamatu sündmus. „Kolmandal päeval matkasime Tellingumäe vaatetorni. Vaateornist märkasin järsku



mingit kahtlast objekti jõejääl,“ meenutas Tanis. „Nuputasime terve seltskonnaga, mis see olla võiks - variandid olid alates huntidest kuni puutükkideni. Lõpuks siiski veendusime, et seal on üks loom jääst läbi kukkunud ja teine seisab tema kõrval. Jooksime siis kiiresti kohale ja leidsime, et tegu oli seal karjatatavate herefordi veistega. Esialgu helistasime 112

ja uurisime kuidas käituda. Nad väga midagi soovitada ei osanud, aga saatsid päästjad välja. Siis tulime ise mõtte-



le, et helistame valda. Vallast teatigi kohe, kelle loomadega tegu on ja teatati omanikule, kes saatis ühe karjaku ja traktoristi kohale.

Edasi siis toimuski juba piltidelt näha olev päästeoperatsioon. Järgmisel päeval helistas loomade omanik mulle isiklikult ja tänas osutatud abi eest,“ rääkis Tanis.

Soovitame lugejal võtta aega ja vaadata läbi ka matkast salvestatud fotogalerii, mis näitab meie kodumaad ka sellises kar-

mis kliimas võrratult kau- ni kohana.

„Põhjamaa võlu on tõesti selles, et meie loodus on päris erinev igal aastaajal,“ ütles Tanis. „Talv on ka tõeliselt ilus. Talve kõige iseloomulikumad jooned (kui rääkida tõelisest külmast ja lumi-

sest talvest) on vaikus, loomade jäljed (millest metsaelu kohta väga palju põnevad võib teada saada, mida suvel ei märka), puhtus ja puutumatus, väga mitmekesine valguse mäng kui paistab päike või kuu. Aga jah, talv

on ka külm ja karm, eriti öösel. Ja see on ka lahe.“

Kristlikud Matkad jätkavad oma traditsioonis ja korraldavad

vähemalt ühe matka igal aastaajal. Kevade saabumisel on plaanid juba olemas. „Järgmine matk on kavas õpilaste kevadvahetajate pigem, kuid kui kuskilt saab mõne paadi juurde, siis saavad ka teised ühineda. Esialgne mõte on sõita Koiva jõel Lätti, ning nautida läti liivakivipaljandeid. See on esialgne plaan, ning see kindlasti muutub. Kuid kevadel



saab minna iga nädalavahetus kuskile jõele sõitma, sest nüüd on isiklik kummipaak olemas, ja miks mitte,“ rääkis Mairo.

Hoia ennast Kristlike Matkade tegemistega kursis, jälgides neid Facebookist ja küllastades kodulehte <http://matkad.advent.ee/> MA



# Adventkiriku kommunikatsioonitööd alustati 100 aastat tagasi

S el kuul tähistab ülemaailmne adventkirik avalike suhete teenistuse 100. tegutsemisaastat. Saja aasta möödumine selle tööharu algatamisest tähistab jätkuvat vajadust ajakirjanike ja avalike suhete professionaalide järele kiriku keskustes üle terve maailma.

Kirikuametnikud tähistasid adventkiriku peakorteris USAs Baltimore Suni ajakirjaniku palkamist 1912. aastal, et rajada kiriku juurde pressibüroo. Sellega sai adventkirikust esimene protestantlik kirik, mille juurde organiseeriti ametlik avalike suhete programm.

Repoter Walter Burgan teenis pressibüroo juhina kuni oma surmani 1940. aastal. Pressibüroo arenes hiljem täna tegutsevaks kommunikatsiooni osakonnaks, millel on oma koht nii ülemaailmse kiriku kui ka piirkondlikes keskustes.

„Nii nagu need kirikuametnikud 100 aastat tagasi, peame ka meie tänapäeval hoidma silma peal viimastel kommunikatsiooni arengutel,“ ütles adventkiriku kommunikatsiooni osakonna juht Williams Costa kirikujuhtidest ja keskuse ametnikest koosnevale publikule.

„Paljudes maailma osades on meil professionaalseid inimesi, kes aitavad meie sõnumil jõuda laiema meediani. Kuid me suudame veelgi enam ja seda kõigil administratsiooni tasanditel. Kui me korraldame oma kommunikatsiooni efektiivselt, mõistab avalikkus meid paremini ja me



oleme ka ülemaailmse kogukonnana siis ühtsem,“ ütles Costa.

19. jaanuaril toimunud tseremoonial tegi ajaloolane David Trim ülevaate adventkiriku kommunikatsiooni teenistusest. Kui kirik palkas Burgani, aetas see adventkiriku religioosse kommunikatsiooni esirinda.

„Teeme täna hästi, kui mõtleme tollasele otsusele, uurime, miks Burganit vajati, miks just tema palgati ning kuidas selle traditsiooni kestmine kiriku kõigis üksustes võib tugevdada meie ühtsust ja missiooni,“ ütles Trim.

Kommuniatsiooni osakonna juht J. R. Ferren töötas 1940-ndatel aastatel väsimatult, et veenda kirikujuhte palkama professionaalseid ala asjatundjaid ning 1956. aastal kirjutas tollane osakonna juht Howard B. Weeks raamatu „Läbimurre: avalike suhete käsiraamat teie kiriule“. Tegemist oli olulise usulise ühingu avalike suhete käsiraamatuga,

mida kasutati laialdaselt kristlikes kirikutes.

„Kui sa tahad jõuda hispaania keelt kõneleva kogukonnani, pead palkama kellegi, kes räägib hispaania keelt. Sama käib ka teistsuguste tegevuste kohta – kui suunate oma sõnumi meediale, vajate inimesi, kes räägivad seda keelt ja mõistavad seda kultuuri,“ ütles ta.

Kiriku asepresident Ben Schoun, kes pidas koosoleku lõpupalve, innustas kirikujuhte integreerima oma püüdlusi. Pühendudes globaalsele kommunikatsioonile, tugevdame koguduse perekonda ja toetame adventlootuse levikut, ütles ta. **MA**



# Kes oli Moody?

**V**ahel on vaimulikud lektüüris vilksatanud Moody nimi. Kes ta niisugune oli?

19. sajandil äratasid Põhja-Ameerika uusasunike huvi arvud Taanieli raamatus. Neid seostati Kristuse tagasitulemise ajaga. Kuigi Jeesus ise on öelnud, et seda aega ei tea mitte keegi, isegi mitte inglid taevas.

Pärast suurt pettumust, et Kristus ikkagi määratud ajal ei tulnud, hakkasid kirikud üsna kiiresti tühjenema. Ameerika sukeldus äritegevusse. Mõned usklikud nihutasid oma arvestustes Kristuse tuleku aja kaugemale. Viimaks teatasid, et ta ei tulegi nähtavalt, mis aga jällegi ei klapi Piibliga. Mõistatuslike arvude seletus lahenes Vana Testamendi pühamuteenistuse võrdlemisel kirjaga Heebrealastele. See on juba vana tõde, et Piiblit peab seletama Piibliga.

Jutlustaja Dwight Lyman Moody pidas oma missiooniks mitte tühjenevate kirikupinkide täitmist, vaid kõhklustesse ja leigesse vaimulikku poolunne vajuvate teiste jutlustajate äratamist. Küll siis ka kirikute pingiread jälle täituma hakkavad! „Kui minul läheb korda teis usku äratada, siis asute teie tööle ja hakkate ise kadunuid otsima!”

Moody jutlused võitsid kiiresti populaarsuse. Selle üle imestas Moody ise ka. Ta pidas jutlusi ikka kaks korda päevas. Vahel kogunes rahvast niipalju, et kirikuksed tuli enne teenistuse

algust uute tulijate eest sulgeda.

See, et Moody inimestelt tunnustust ei otsinud, tegi ta sisemiselt vabaks.

Mitte alati ei kasutanud Moody ära kogu jumalateenistuseks antud aega. Kui teema oli räägitud, siis ütles „Aamen!” Filosoofiat ta ei heietanud. Piibel oli tema jaoks ammendamatu varamu. Aga selle mõistmiseks on vajalik ka Püha Vaimu abi, sest Tema on Pühakirja sisendaja. Mõeldamatu oleks ju, et raamat, mis on kirjutatud poolteise aastatuhande jooksul erinevate autorite poolt ja omab üht tõusvat mõtet, oleks ainult inimvaimu sisendus.

„Oma jõuga ei suuda meie mitte ühtegi hinge patutundmisele äratada! Ilma Püha Vaimu väeta oleme meie kõik vaimulikud tõlplased!” kuulutas Moody.

Kui ta kord niimoodi kõneles, lasi üks kuulajaist, suure koguduse jutlustaja, pea longu ja läks kiiresti välja. Mõni aeg hiljem kohtas Moody seda meest. Mees oli läinud koju, et paluda tõsiselt Püha Vaimu pärast. „Pärast seda palvet olen ma võinud rohkem inimesi Õnnistegija juurde juhatada, kui tervel endisel tööperioodil kokku!” tunnistas ta rõõmsalt. Üldiselt aga sai Moody vaimulikelt juhtidelt kuulda enese kohta ironiseerivaid märkusi. Loomulikult on jutlustajate jaoks



nende eneste vaimulik erksus õrn teema.

„Armastuse Vaim on inimeste jaoks vajalikum, kui kõik usutunnistused. See, kes on täidetud armastuse vaimuga, see teiste vigu ei otsi ega neid suure kella külge ei riputa.“

„Minu jutluste mõju kaob nende juurest väga kiiresti, kellele need jutlused korda ei lähe.“

„Mõned arvavad, et Jumala käsud on moest väljas ja mineviku asi. Aga mina ütlen, et viletsus kasvab neis paigus, kus Jumala käskudest lugu ei peeta!“

Moody välimuse kohta niipalju, et ta olnud pisut tüsedavõitu, hästi heatahtliku, mõnusa olemisega habemik. Inimestele meeldis temaga suhelda, sest ta soovis siiralt neile parimat ja rääkis nendega tühje, ilukõnelisi fraase kasutamata. Jumalal on mitmesuguseid töötajaid.

(Andmed võetud „Dwigt Lyman Moody”, Tallinn, 1898) **MA**

*Raely Viirsalu*

*Loe ka Raely blogi:*

*kirikulugu.wordpress.com*

# SURM JA ÜLESTÕUSMINE (I)

AUTOR: HEINO LUKK

**A**postel Paulus kirjutas korintlastele, 1Kr 15:21–23: „Et surm on tulnud inimese kaudu, siis tuleb ka surnute ülestõusmine inimese kaudu; sest nõnda nagu kõik inimesed surevad Aadamas, nõnda tehakse ka kõik elavaks Kristuses. Aga igaüks oma järjekorras: uudseviijana Kristus, pärast seda Kristuse omad tema taastulekul.“

Aadam loodi patutuna, aga ta patustas ning parandas patususe oma järglastele. Koos patuga tuli surm. Paulus kirjutas roomlastele, Rm 5:12: „Sellepärast, nii nagu üheainsa inimese kaudu on patt tulnud maailma ja patu kaudu surm, nõnda on ka surm

tunginud kõikidesse inimestesse, kuna kõik on pattu teinud.“ Surm on patu tulemus, patu palk (Rm 6:23). Õigus nõuab patuse surma, aga Jumal ei soovi inimese surma. Ta pakub võimalust pattu kahetseda, et Ta saaks andestada ja anda igavest elu. Selleks, et kahetsejale võiks andestada ja et ta ei peaks surema igaveseks, tuli Jumala Poeg, Kristus Jeesus inimesena maailma ja suri patutuna inimeste eest. Jh 3:16 on kirjutatud: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei hukkuks, vaid et tal oleks igavene elu.“ Paulus kirjutas: „Ma olen teile ju kõigepealt edasi andnud

sed, mida ma ka ise olen vastu võtnud: et Kristus suri meie pattude eest, nagu on kirjutatud pühades kirjades, ja et ta maeti maha ja äratati kolmandal päeval üles pühade kirjade järgi“ (1Kr 15:3–4) „ja ta on surnud kõikide eest, et elavad ei elaks enam enestele, vaid temale, kes on nende eest surnud ja üles äratatud.“ (2Kr 5:15)

Madu pettis Eevat, öeldes talle: „Te ei sure, kindlasti mitte.“ (1Ms 3:4) Ometi surid nii Eeva kui Aadam ja on surnud miljardid inimesed pärast neid ning surm on saanud meie igapäevaseks kaaslaseks. Jumalal on elu Temas endas. Johannes kirjutas, Jh 5:26: „Sest otsekui Isal on elu

iseendas, nõnda on ta andnud ka Pojale, et elu on temas endas.“ Loodolevused, olgu maised või taevased, elavad kõik Jumala armust. Ainult Jumal on surematu. Paulus kirjutas Jumala kohta 1Tm 6:16: „... kellel ainsana on surematus, kes elab ligipääsmatus valguses, keda ükski inimene pole näinud ega suudagi näha.“ Levinud mõttel, et inimesel on surelik ainult ihu ja et tal on surematu hing, pole piibellikku alust. Piibel räägib küll hingest, ja sellest mitmes eri tähenduses, aga mida selle all ka mõelda, pole hing üksus, mis eksisteeriks teadlikuna edasi pärast ihu surma. Teisiti öeldes, pärast surma ei ole inimese teadlikku edasi eksisteerimist teisel kujul, ilma ihuta – hinge või vaimuna. See, et surma läbi lahkunud on teadlikud sellest, mis maa peal toimub ja et nad võivad kuidagi selles osaleda, ei ole piibellik. Piibel teatab: „Sest elavad teavad, et nad peavad surema, aga surnud ei tea enam midagi ja neil pole enam palka, sest mälestus neist ununeb. Niihästi nende armastus kui viha, samuti nende armukadeduski on ammu kadunud ja neil ei ole iialgi enam osa kõigest sellest, mis päikese all sünnib.“ (Kg 9:5, 6) Prohvet Jesaja palvetas: „Sest sina oled meie Isa! Aabraham ju meist ei tea ja Iisrael meid ei tunne. Sina, Issand, oled meie Isa, muistsest ajast on su nimi Meie Lunastaja.“ (Js 63:16) Seetõttu kutsutakse meid üles: „Tee oma jõudu mööda kõike, mida su käsi suudab korda saata, sest surmavallas, kuhu sa lähed, ei ole tööd ega toimetust, tunnetust ega tarkust!“ (Kg 9:10) Ükskõik, mida surmavalla all ka mõelda, igatahes pole seal ei teadvust ega tundeid, ei armastust ega viha, ei füüsilist ega mõtetegevust, tööd ega toimetust, tunnetust ega tarkust.

Teatud inimesi ajab segadusse Piiblist pärit mõte, et surma puhul „põrm saab jälle mulda, nõnda kui ta on olnud, ja vaim läheb Jumala juurde, kes tema on andnud“ (Kg 12:7). Ükskõik, kuidas seda mõista, igatahes ei tähenda see inimese teadlikku edasi eksisteerimist ilma ihuta, nagu samas pisut eespool lugeda oli, või vaimu või hingena Jumala juurde minekut. Eks vaim, mille Jumal inimesele andis, on elu, mille Jumal inimesele luues andis (vt 1Ms 2:7) ja mille surma puhul ära võtab. Kui jumalakartlik inimene pärast surma (olgu või ilma ihuta) teadvusel olles Jumala juurde läheks, oleks üsna loomulik, et ta tänaks, kiidaks ja ülistaks Jumalat. Aga surnud ei tee seda, sest nad ei saa kuidagi seda teha. Jumalakartlik kuningas Hiskija oli Jumalale tänulik surmavast haigusest paranemise eest ja ütles: „Sest surmavald ei kiida sind, surm ei ülista sind, hauda vajunud ei looda su ustavuse peale. Elav, ainult elav kiidab sind, nõnda nagu minagi teen täna: isa kuulutab lastele sinu ustavust. Issand oli valmis mind päästma, seepärast mängigem mu keelpillidel kõik oma elupäevad Issanda kojas!“ (Js 38:18–20) Sama oli öelnud ka Taavet: „Pöördu, Issand, minu poole, vabasta mu hing, päästa mind oma helduse pärast! Sest surmas ei meenutata Sind. Kes surmavallas tänab Sind?“ (Ps 6:5, 6) Peetrus ütles nelipühajutluses: „Taavet ei ole ju läinud taevasse...“ (Ap 2:34)

Paulus kirjutas roomlastele, et „patu palk on surm, aga Jumala armuand on igavene elu Kristuses Jeesuses, meie Issandas“ (Rm 6:23). Kuigi teatud tähenduses algab igavene elu usklikul juba praegu, täitub tema õnnis lootus ikkagi Issanda tulekul, mil Ta surnud üles äratab. Vahepeal

on „uinak“, millest Issand äratab, nagu Ta ütles Laatsaruse surnuist äratamise puhul: „Meie sõber Laatsarus magab, kuid ma lähen teda unest äratama.“ (Jh 11:11) Seniks „teie elu on varjul ühes Kristusega Jumalas.“ (Kl 3:3 1968. a tõlkes) Jeesus töötas, et jumalakartlikele heategijatele tasutakse mitte kohe pärast surma, vaid „õigete ülestõusmisel.“ (Lk 14:14) Pangem tähele – „õigete ülestõusmisel“. Meie algkirjakohas (1Kr 15:22) öeldi, et „nõnda nagu kõik inimesed surevad Aadamas, nõnda tehakse ka kõik elavaks Kristuses. Aga igaüks oma järjekorras: uudseviljana Kristus, pärast seda Kristuse omad tema taastulekul.“ Kõik tehakse elavaks. Kas tõesti kõik? Kristuse omad Tema taastulekul, aga teised, kes pole Tema omad? Sellest aga juba ajakirja järgmises numbris. Meie aga... lootkem Issandale ja kuulakem Teda, et meiegi juures täituksid Jeesuse sõnad: „Minu lambad kuulevad minu häält ja mina tunnen neid ja nad järgnevad mulle ning ma annan neile igavese elu ja nad ei hukku iialgi ning keegi ei kisu neid minu käest.“ (Jh 10:27, 28)

MA

Heino Lukk on  
pastor emeeritus







# Aeg usutiibu sirutada

AUTOR: ANNELY KAASIK

**L**oe mulle, palun, siit ilusate piltidega raamatust Jeesusest...“ Nii tuleb väike lapsuke, käes Laste Piibel, just sel ajal kui mul on käsil kõige kiirem töö, ja olen dilemma ees, mida teha...

Kui ilus aeg, kui lapsed on valmis meid kuulama ja panevad meie õpetusi tähele. Aeg, mil iga meie sõna on nende jaoks tõde ja kus meid vanematena usaldatakse täielikult.

Aeg, mil nad võivad meie, vanemate arvates tüütuseni kuulata üht ja sama vaimuliku muusika

plaati, sest see on nende jaoks parim.

Kahjuks tuleb liigagi ruttu aeg, kus ei vajata enam lugemisel meie abi ning sõbrad ja nende arvamus on kõige tähtsamad. Aeg, kus loetakse raamatuid, mis meie, vanemate arvates on mõtetud, ja muusika, mida kuulatakse ei vii mõtteid igavestele väärtustele.

Aga siiski on see, mida oleme neile andnud, nende sees alles. „Juhata poiss ta tee peale, siis ta ei lahku sellelt ka vanas eas!“ (Õp. 22:6) See aeg, mida oleme

investeerinud oma lastesse ja peresse, ei ole kunagi tühja läinud.

Ühised palveajad on meid kõiki perena ühendanud. Ühised väljasõidud, ühised tööd ja toimetused, ühised rõõmud ja mured – see kõik seob pere tugevalt kokku.

Meie jõud tuleb ühenduses olemisest. Jumala ja üksteisega koos veedetud aeg on tugeva pere saladus. See on pühendumine nende, kes on mulle väga kallid.

Lapsed peres õpivad seda, mida nad kuulevad, kuid veelgi



enam seda, mida nad kogevad ja näevad. Me oleme neile eeskujuks, vahel isegi siis, kui me ise vääratame.

Ly rääkis mulle oma kogemuse autosõidutunnist, kus ta vaatas pimedal ristmikul ainult eesolevat autot ning hakkas selle järel tegema vasakpöoret. Õnneks oli sõiduõpetaja kõrval ja vajutas pidurit, sest vasakult, nurga tagant tuli teine auto, mida Ly ei märganud. Ta arvas, et kui eelmine auto jõudis pöörde teha, siis jõuab ka tema. Nii on ka elus, et lapsed vaatavad vanematele, nende otsustele ja valikutele alt üles, kuna need ei saa ju ometi valed olla. Me õpetame lastele: „Armas, ära võta eeskujuks paha, vaid head!“ (3.Jh.1:11) Just sellepärast peavad vanemad hoolega mõtlema, kuidas nad käituvad, teades, et rohkem kui nende sõnadest, õpivad lapsed nende tegudest. Vanematena ei tohi me karta ka vajadusel oma vigade tunnistamist ja andekspalumist, sest kuidas muidu võiksime lastelt sedasama nõuda.

Selleks, et anda lastele õiget eeskujut, peame me ise kindlameelselt vaatama suurimale eeskujule – Jumalale. Kõigepealt peab olema korras meie suhe Temaaga, siis aitab Ta kõik muu paika panna. Suhte püsijäämiseks on aga vaja olla palju aega kahekesi koos. Joyce Meyer räägib oma raamatus „Iial ära anna alla!“ kaljukotka näitel sellest, kuidas me saaksime igaks oma päevaks end ette valmistada.

„Kotkas alustab oma päeva sellega, et istub kaljul ja laseb süstemaatilise hoolega kõik oma tiivasuled (kummalgi tiival kuni 1200 sulge) üksshaaval noka vahelt läbi. Ta hingab iga sule peale ja võib neid saba juures asuva spetsiaalse näärme õliga. Selline sulgede puhastamine kestab umbes tunni ja sarnaneb

aurupuhastusele. See korrastab, muudab veekindlaks ja valmistab kotka sulgi ette päevaseks lennuks. Selline ettevalmistus on ellujäämise ja optimaalsel võimalusel funktsioneerimise seisukohalt äärmiselt oluline.“ (Joyce Meyer „Iial ära anna alla!“)

Samuti sõltub meie ellujäämine ka õigest ajakasutusest ja prioriteetide paikapanemisest. Seda nii pere- kui usuelus.

„Aga kes ootavad Issandat, saavad uut rammu, need tõusevad tiibadega üles nagu kotkad; nad jooksevad ega tüdi, nad käivad ega väsi.“ (Jes. 40:31)

Kui meie eesmärk – kuhu tahame jõuda ja ka oma pere juhatada – on selge, siis on meile töötusega lubatud jõud edasiminekuks.

Meil kõigil on aegu, mil tunneme, et jõud on otsas, unistused varisevad silme all rusudeks, oleme hakanud liiga palju enda peale lootma ja pidanud häbigena tunnistama kaotust. Et sellistes olukordades mitte alla anda, on hädasti vaja taastumist – tõsist Jumala poole pöördumist, et Temalt edasiminekuks jõudu ja tarkust saada. Ka selle kohta on hea näide kaljukotkastelt: „Kotka elus saabub aeg, kus ta ei ole enam nii kiire, kui ta kunagi oli. Tema lendutõus ei lähe enam nii sujuvalt, nagu aastate eest, ta lend on aeglasem, tema teravad küünised on nürid, nokale on kogunenud lubjasetet ja suled kullunud, tekitades saagi järele sööstes reetlikku vilinat. Ta on ikka veel kotkas, kuid ta on kaotanud suure osa oma jõust ja osavusest.

Kui see juhtub, laskub kotkas kõrgele kaljunukile, mis on päikesele nii lähedal kui võimalik, ja hakkab üksshaaval oma sulgi välja kitkuma. Seejärel otsib ta mõne jaheda, värskendava, voolava veekogu, milles end puhastada. Vesi uhab minema kõik

paakunud mustuse, parasiidid ja putukad, mis talle aja jooksul on siginenud. Kui ta on värskes, puhas ja praktiliselt alasti, seisab kotkas päikesesse ja jääb ootama. Sulgede taastumine võtab aega umbes nelikümmend päeva. Selle aja kestel teritab ta oma küüni-seid ja nokka, lihvides neid vastu kivi. Sama kivi kasutab ta ka nokalt lubjasette eemaldamiseks. Teised kotkad, kes on selle protsessi juba läbinud, võivad talle toitu tuua. Ta läheb läbi teatava vaiksuse nörkuseperioodi, kuid siis on ta jõud taastunud.“ (Joyce Meyer „Iial ära anna alla!“)

Iga pilve taga on päike, peab ainult uskuma, et õigel ajal tuleb tuul, mis pilved tema eest minema pühib. Me ei pea mitte ainult ootama, vaid ka usus edasi minema ja tõusma usutiibadega kõrgustesse nagu tugevad kotkad. **MA**

Annely Kaasik



# Elu esimene lend – Jumalat usaldades!

INTERVJUEERIS: JANNE KÜTIMAA

**K**ui Aigi Noormäed Tallinna I adventkoguduse jumalateenistusel näed, jääb silma tagasihoidliku ja vaikse loomuga noor naine. Jumalateenistuse ajal teenib ta kogudust koorilaulus oma häälega osaledes. Peale jumalateenistust on Aigi ametis korjanduse kokkulugemisega. Iganädalaselt edastab Aigi kristlikele raadiokanalitele Eestis Tallinna adventkoguduse teateid. Teda võib koguduses leida ka lastega askeldamast. Ja mitte asjata. Juba rohkem kui 10 aastat on Aigi töötanud lapsehoidjana. Möödunud aasta hakul viis see töö ta kaugele Taimaale, seal asuval Koh Phanangi saarele. Pere, kelle lapsi ta Eestis hoidnud oli, kolis mõneks ajaks sellele

eksootilisele saarele, ning ootas oma armastatud lapsehoidjat mõneks kuuks sinna lapsi (1a ja 3a) hoidma. Aigil tuli ette võtta oma elu esimene välisreis ja esimene lend. Teekond oli pikk ja keeleoskus napp, abiks oli aga suur Jumal ise.

**Kuidas oli pakkida kohvrid, teada perele ja abikaasale, et sinu töö viib sind nüüd Taimaale, ning asuda seejärel teele tundmatusse – oma elu esimesele ja pealekauba nõnda kaugele välisreisile?**

Mu oma isa soovitas tegelikult minna, et oleks nagu uus kogemus. Abikaasa ei teinud ka takistusi selles osas, et kui tahan minna, võin minna. Ise kahtlesin, kas ikka lähen, et tõesti võõras ja kas ma üldse lennujaamades orienteeruda oskan ja võõrast

keelt rääkida ning hakkama saan, et ilusti kohale jõuda. Aga lõpuks kujunes nii, et sai see otsus vastu võetud, et lähen.

**Kui pikk see reis sinu jaoks oli - sul tuli lennata ja sõita päris mitme vahendiga?**

Reis algas Tallinna bussi-jaamast Riia lennujaama. Riist sõitsin lennukiga Moskva lennujaama ja Moskvast edasi läks lennuk Bangkoki. Bangkokist tuli veel kohaliku lennukiga sõita Koh Samui saarele, kus tuli vastu pereisa väikse peretütrega. Pere ise oli elama asunud Koh Phagani saarele, seega tuli veel sõita praamiga.

**Lennujaamad on suured, rahvarohked ja võõrkeelsed. Kuidas sa hakkama said puht praktiliste küsimustega?**

Ma pean tunnustama, et ma ei oska eriti ühtegi võõrast keelt. Niipalju kui koolis õpitust on meelde jäänud, niipalju oskan. Keelte õppimise peale pole mul kunagi erilist annet olnud. Olen õppinud vene keelt ja inglise keelt, kuid mitte nii hästi, et korralikult neid keeli kasutada oskaksin. Ja siis need keeled kippusid mul omavahel sassi minema selles mõttes, et kippusin ütlema sõnu, mida teadsin ühes keeles, ja sõnu, mida teadsin teises keeles. Eestis olles sai



praktilises mõttes mingil määral vene keelt kasutatud, kuid inglise keele kasutust pole mul kunagi olnud ja seda läks Taimaal vaja.

### Tai kuningriiki reisimiseks on ka viisat vaja?

Selle viisaga oli ka üsna palju tegemist, enne kui ma sain reisi alustada. Kuna Eestis ei ole Tai saatkonda, siis tuli viisat taodelda läbi Tai saatkonna Soomes. Alguses viisin paberid ühte reisibüroosse, kes pidi mulle organiseerima Tai viisa. Viisa taotlemise jaoks oli vaja ka panga väljavõtet, mille trükkisin välja eestikeelse paberina. Soomes käidi nende paberitega ära ja selgus, et kuna panga väljavõte ei ole inglisekeelne, ei saa viisat teha. Ma ei tea, kuidas reisibüroo ei märganud mulle sellest teada anda enne, kui need paberid Soome läksid.

Aga kuna reisi tähtaeg oli juba üsna lähedal, siis oli vaja need paberid kiiresti korda saada ja Soome saata, et viisa ikka valmis teha. Selgus, et reisibüroo kaudu saates läheks liiga palju aega ja ma ei saaks reisi tähtajaks viisat kätte. Perekond, kes oli Taimaal, organiseeris kulleri, kes viis paberid Soome Tai saatkonda. Saingi viisa kätte samal hommikul Tallinna bussijaamas, kui tuli juba sealt startida Riia suunas.

Eks see oli pingeline olukord veel enne reisi alustamist, mille pärast sai palju palvetatud, et Jumal juhiks seda olukorda ja kogu alustatav reis tuli Jumala kätte usaldada, sest ausalt, kui Taevast Isa ei oleks, siis ma ei tea, kas kunagi üldse oleksin seal Taimaal käinud. Ma usaldas selle reisi Jumala kätte, et kui see on Tema tahe, siis see reis läheb korda ja kui mitte, siis mitte. Mõtlesin, et ega mul midagi kaotada ka pole, kui Eestisse jään. Tänu Jumalale läks kõik õnnelikult.

### Mis sind ees ootas? Sul oli võib-olla jõudnud kujuneda silme ette mingi pilt või ettekujutus, milline see Taimaa ja just nimelt konkreetne saar olla võiks?

Minu ettekujutused ei olnud poolt-ki sellised, nagu tegelik vaatepilt oli. Ma tõesti ei oodanud sellist vaatepilti või sellist tegelikkust, kui see seal paistis. Oskad ainult võrrelda nende asjadega, mida oled varem ise näinud. Tegin veidi eeltööd ka. Vaatasin internetist

seda Taimaa kohta, milline see välja näeb, kuid ma ei teadnud ju täpselt, kuhu ma seal tegelikult pean minema. Vaatasin ju pilte, mis asusid Tai mandril ja Samui saare kohta. Aga Koh Phangani saare kohta ei osanud informatsiooni vaadata. Perenaine ütles, et nad elavad suures majas. Ma ei osanud ka nii suurt maja välja mõelda, kus nad tegelikult elasid. Selles mõttes oli kõik n-ö üle ootuste. Hoopis teistmoodi...

Esimene asi, mida lennuki aknast välja vaadates Bangkokis nägin, oli üks lennujaama tööline, kes toimetas reisikohvritega. Vaatasin, kui rõõmus ta oli, et rõõmsalt teeb oma tööd. Seda oli väga huvitav vaadata. Muidu ju ikka mõtled, et tal tuleb siin higistada ja oled nagu tõsine, et mida siin siis nii väga naerda on. Aga ta tegi oma tööd seal ja naeris ja oli õnnelik, selles suhtes oli hea näha selliseid rõõmsaid nägusid.

Elus esimest korda nägin oma silmaga palme. Sealne mets koosneb palmidest ja ka mõningatest muudest puudest. Sealsed inimesed peavad palju koeri. Koeri on seal kohe hästi palju



ja ei saagi aru, kes kelle koer on. Tundus, et seal oli lihtsalt hulguskoeri palju, kõndisid seal



nii, kuidas ise tahtsid. Kuna seal majade ümber selliseid aedasid ei ole, nagu meil Eestis, siis need koerad käivadki vabalt ringi. Ma muidugi mõtlesin, et mõni koer ründab ka, kuid ei rünnanud ükski. Koduloomadest, keda



sealsed inimesed peavad, olid sellised veised suurte sarvedega. Kodulindudest peetakse tavalisi kanu, nagu meilgi Eestis. Nii et seal oli ka kodumaist tunnet selle koha pealt, et seal olid kanad ja kuked. Ja hommikul ärataski kukelaul.

Oligi selline tunne nagu suvel maal vanaema juures. Mõtlesin, et millest mul tekkis selline tunne, nagu oleks lapsepõlves maal vanaema juures. Arvatavasti selline külaelu moodi elu, mis seal oli, meenutas mulle minu lapsepõlve.

### **Kas lapsehoidmine sealses ühiskonnas oli erinev siinsest?**

Tai inimesed peavad väga lugu lastest, et nii kui ma kuskile lastega läksin, siis kohe tikkusid kohalikud ligi ja pöörasid suurt tähelepanu lastele. Väiksel tüdrukul tekkis kaitsehoiak, mis ilmnis kurja näo tegemises, et ta ei taha neid võõraid näha, sest nad tulid julgelt lähedale ja hakkasid kohe nunnutama. Teatud mõttes hoidis väike tüdruk ennast niimoodi

nendest eemale. Erinevust laste hoidmisel nii väga eriliselt ei olnud, kui siis ainult see, et minu hoitavad lapsed ei saanud võõrkeelest aru. Poiss käis küll kohalikus lasteaias, mis oli ingliskeelne, sealt sai natuke inglise

keelt õppida. Minu perekonna majas käis ka koristaja, kes oli kohalik. Kuna koristaja oli meesterahvas, võttis ta ka oma pere appi koristama. Ka lapsed olid abiks. Lapsed olid juba suured, nad said väga hästi koristamisel abiks olla. See oli minu jaoks huvitav, et lapsed kaasatakse

ka töösse, et see oli terve nende pere ettevõtmine.

### **Aigi, sa ei käinud ju sellel reisil üksi, sinuga oli kaasas suur Jumal ja Looja. Kas sa tundsid ennast turvaliselt kogu selle aja või tekkis sul ka selliseid momente, kus tundus, et midagi võiks olla teisiti?**

Muidugi, oli küll tõesti selliseid kohti, kus abikäsi võiks olla lähemal, oli küll selliseid momente ka. Ega siis muud saanudki, kui ainult palvetada. Eks neid muresid ja probleeme oli selles peres samuti, mis andis ka põhjust palvekäte kokku panemiseks. Jumala abi oli väga palju vaja. Ilma vägeva Loojata oleks see reis mulle palju raskem olnud, kui see praegu koos Jumalaga oli. Olen õppinud Jumalat rohkem tundma ja Ta on kindel isik, kes on alati mu kõrval, kui teisi lähedasi

hetkel kõrval ei ole.

Kui me sealt Koh Phangani saarelt ära hakkasime tulema, siis oli merel hirmus torm. Pidime saama Koh Samui saarele praamiga, et lennukile jõuda, kuid ükski praam ei liikunud enam sellise tormiga. Kuidagimoodi pidime sealt ikka üle saama. Üks kohalik tuttav organiseeris meile ühe mootorpaadi, mille juhtideks olid kaks kohalikku noormeest. Ma ei olnud kunagi mootorpaadiga sõitnud, see oli ka mu esimene mootorpaadireis, mis ei olnud just tormise mere tõttu meeldiv. Lained olid tohutult suured. Mootorpaat hüppas tõusulaine harjalt teise laine harjale, kord üleval laine peal, siis laine sees, kust vett pritsis ka paati sisse. Paat hüppas üles ja prantsatas vastu vett. Ja niimoodi üles-alla hüpates üle mere sõitsimegi. Olime paadis kahe väikse lapsega. Meil olid päästevestid seljas. Väike tüdruk oli minu kõrval ja pidin teda kinni hoidma ja ise ka ennast kinni hoidma. Ise olin hirmu täis, sest ma ei oska ujuda, kardan vett ja pead vee all ma ei suuda hoida ja kui oleksin sinna lainetesse kukkunud, siis ma ei



tea, kas ma enam elavate kirjas oleksin olnud. Terve selle meresõidu aja ma ainult palvetasin, sest ma polnud enam kindel, kas me sellest tormist pääseme või



mitte ja kas ma kodumaale ka tagasi jõuan.

### **Aga sa jõudsid, tänu Jumalale!**

Jah, ma jõudsin, tänu Jumalale, ja see paadireis oli ka selle reisi kõige kohutavam osa. Lennukiga sõita tundus palju turvalisem. Nüüd oskan ka ette kujutada, kui Jeesus oli tormisel merel. Muidu ei osanud seda tormist merd eriti ette kujutada ja seda, mis tunne on tormisel merel olla. Nüüd saan aru ka jüngerite kartusest tormisel merel.

### **Kas sul seal ka koduigatsus hinge puges?**

Ikka puges. Eriti siis, kui tundsin, et üks olen. Siis mõtlesin küll, et saaks ka omadega rohkem suhelda ja nende juurde, aga kui seal muud tegemist oli, siis muidugi oli kergem, koduigatsus nii ei rusunud, aga muidu vahel ikka tekkis koduigatsust küll. Küll oli hea, et see reis veel pikemaks ei osutunud. Et sai ikka varem tagasi.

### **Sellisel pikemal äraolekul võib tekkida ka igatsus kristliku osaduse ehk siis vendade-õdedega kohtumise, silmast silma rääkimise, ühiselt jumalateenistustel osalemise järele. Kuidas sinu n-õ vaimulik nälg seal kustutatud sai?**

Kuna Tai on budistlik maa, siis kristlasi oli seal üsna vähe ja seal saarel, kus mina olin, üsna olematu hulk. Mina sain oma selle n-õ vaimuliku poole kaasa võetud Piiblist. Samamoodi oli võimalus internetist kuulata kristlikke raadiokanaleid. Enamasti Pereraadiost tulevaid salvestusi kuulates ja kõike, mis internetist võimalik vaimulikus vallas lugeda.

### **See oli vist tõeliselt suur rikkus, kaugel maal, võõra keele ja kultuuri**

### **keskel olles, lüüa lahti eestikeelse kristliku raadio koduleht ja valida endale sobiv saade ning kuulata ja olla nõndaviisi osaduses kristlastega ning siinse vaimuliku eluga?**

Just, et see on tõesti väga teretulnud asi, et internetis selline



võimalus on. Et see internet üldse olemas on, pluss siis veel need kristlikud kättesaadavad leheküljed seal.

### **Kuidas sa, Aigi, näed oma mõttemaailma enne seda reisi ja peale reisi – mis sinus kõige rohkem on muutunud?**

Kui me siin eelnevalt rääkisime, et Tai on budistlik maa ja kristlaste osa sealses ühiskonnas on väga väike, siis eks see oli paras katsumus ka, et olla teistsugune ja olla üksinda, ilma toeta. Ja see pere, kus ma olin, ei ole ju ka kristlased. Selles suhtes pidin saama rohkem iseseisvamaks.

### **Sinu usk pandi proovile?**

Jah, seda sain küll tunda. See oli tõesti mulle mu usu proovilepanek, et kas ma jään ustavaks Jumalale või ei jää.

### **Kokkuvõtteks – sinu maailm avardus?**

Jah, selle koha pealt võib jah öelda, et silmaring on avardunud, ei olegi nii, et ainult meie siin Eestimaa peal, on mujal ka teistsugust kultuuri näha ja üldse teistmoodi inimesi. See oli väga

rikastav kogemus.

Julge pealehakkamine olevat pool võitu! Kõhedus võib olla jalustrabav esimest korda ihuükski lennuki pardale astudes, võõrast maad varbaga katsudes, olles täiesti võõra rahva keskel ning kõneldes keelt, mida oled küll õppinud, kuid praktiseerida ei ole seda kunagi tulnud. Ka kõige pikema reisi, võõrama rahva ja keele keskel olles on me kõrval Issand, kes juhib ja juhatab ning iga kogemus tuleb kindlasti kasuks sellele, kes Temast kõvasti kinni hoiab. Julgust astuda esimene samm, et Tema saaks edasi juhatada – meie elu paljudel „esimestel lendudel“ võõrastesse paikadesse, uutesse kogemustesse. Et usk saaks tugevamaks ja silmaring avaramaks! Jumalaga koos on kõik võimalik. Teda usaldades.

MA

*Janne Kütimaa  
on Tallinna I  
adventkoguduse  
liige*



# Piibliteoloogia

## – kas kujutav kunst või täppisteadus?

AUTOR: ERGO NAAB

**R**eligioonid koos oma süstemaatiliste põhiõpetustega on sageli ja väga suurel määral seotud kujutlustega. Kõige ehedamalt ilmneb see sakraalses kujutavas kunstis, mis ehib pühakodasid paljudes erinevates konfessioonides. Ja kuigi Calvin jättis reformeeritud kirikusse alles ainult valged seinad, on need kaunid sakraalarhitektuuri printsiipide järgi ehitatud kunstiteosed. Ei saada siingi läbi ilma kujutlust haarava kunstipärase ornamentikata.

Judaismis ja islamis nähakse religioosse kujutluse stimuleerimiseks loodud kujutavas kunstis pigem negatiivset faktorit. Seepärast on seal see ka keelatud. Kristliku ikonograafia loomiseks on aga sätestatud konkreetset reeglid, mis seab piirid kunstniku loomingulisusele. Uuemates kristlikes usundites võib siiski avastada kunsti, mille eesmärk on otseselt teatud põhitõdede väljendamine. Kas usupõhisus kujutavas kunstis ärgitab usku või hoopis pärsib seda? Igatahes oli Püha Paulus ärritatud Ateena tänavatel valitsevast kunstipärasest usupropagandast ning kutsus koguni meelesparandusele: „Ei tohi me arvata, et jumalus on kulla või hõbeda või kivi sarnane või nagu inimeste oskuse ja kujutluse loodud.“ (Ap 17:29) Ometi pole ka tema saanud läbi ilma arhitektuuriliste allegooriateta kirjeldades kogudust, mis

on „ehitatud hooneks apostlite ja prohvetite alusele, mille nurgakiviks on Kristus Jeesus ise. Tema, kelles kogu hoone kokkuliidetuks kasvab pühaks templiks.“ (Ef 2:20) Süstemaatilist teoloogiat on kujutatud just sellise katedraalina, mille osad elemendid on fundamentaalsemad – nagu nurgakivi, vundament ja piilarid; atribuutika ja kunstipärane glamuur on aga rohkem lisavarustuseks. See näitab, et religiooskes keeles ei ole võimalik hakkama saada päris ilma kujutluseteta. Sõnad ise kannavad endas juba mõttepilte moodustades kujutlus-kultuurilisi konstruktsioone.

### Õpetuste arenguloolisus

On teada, et näiteks budismis oli õpetuste põlvkonnalt põlvkonnale edasiandmisel kasutatud grupiviisilise kordamise meetodit. See oli tõhusam viis usutõdesid muutumatul kujul tradeerida kui nende üleskirjutamine. Grupiviisilise memoriseerimise korral olid eksimused välistatud suuremal määral kui käsikirjade kopeerimisel, sest kirjavigasid oli pea võimatu välistada. On arvatud, et ka judaismis ja algkristluses olid taolise suulise traditsiooni ajad, mis annab mõnede arvates alust usaldada piiblilugude algupärasust. Hilisemas kristlikus dogmadeloos on domineerinud kirjalik traditsioon ja lisaks mõnikord ka ambitsioonikas kujutlusvõime. Nii võime avastada nn piibliteoloogiast

õpetusi, millel piiblilugudega vähe või üldse mingit seost pole (näiteks puhastustuli, platooniline taevas jt). Sageli väljendatakse neid ka kunstis ja vagadusmütoloogiates, mida konstrueeritakse vajaduse põhiselt. Dogmadeloos eneses eksisteerib vajaduspõhisus algusest peale. Pühakirjade kanoniseerimine oli ajendatud eksistentsiaalsetest teguritest. Näiteks judaismi pühad kirjutised kanoniseeriti „möödupuuna“ teise sajandi alguses paljuski seoses kristliku õpetuse levikuga. Esimesed kirikukogud, kus tsementeeriti usutunnistustena kristlikke dogmasid, olid suunatud hereetikute vastu jne.

Siiski, ka keel muutub aja kulgedes, omastades keelt kõneleva ühiskonna kultuurile vastavalt üha uusi nüansse. Algekristlus on hea näide metakultuuridevahelisest poleemikast, milles heebrea ja kreeka keelel on olnud domineeriv roll, kuid mille taustaks ka arami ja ladina mõtlemine. Juba Uues Testamendis eneses toimub kultuuriline poleemika: segunemine, selekteerimine ja settimine. Seepärast on tänapäevane termin „piibliteoloogia“ sama keerulise olemusega kui Piibel isegi. Sõna „teoloogia“ on ka kaheteraga mõök – see on kas jumalakõne või kõne jumalast. Nii nagu ikonograafiat luuakse reeglite järgi nii on ka piibliteoloogial reeglid, mida mitte kasutades jääb küsimus: kas teoloogia on mõjutanud kujutlust või on kujutlusvõime

mõjutanud teoloogiat.

### Inimolemus ja kultuuriuringud

Piiblis on materjali, mida ei anna enam lihtsamaks lihtsustada. Kultuuriantropoloog Bruce J. Malina selgitab kolmeastmelise mudeli abil, kuidas inimesed on bioloogiliselt alati olnud sarnased, kultuuriliselt natuke sarnased ja natuke erinevad ning isiksustena alati täielikult erinevad.<sup>1</sup> Selle järgi oleks ju loogiline arvata, et bioloogilise sarnasuse alusel võime kõige selgemini mõista teisest kultuurist pärit inimesi. Tunded, mida põhjustab näiteks Maslow põhivajaduste püramiidis näidatud aluspõhimõtete eiramine, peaksid olema mõistetud ühtemoodi nii antiikajal, keskajal kui ka uusajal. Turvatunde puudumine, hirm surma ees või näljatunne ei vaja palju selgitamist. Just nendele pakutud vastus Jeesuse sõnumis on arvatavasti põhjus, miks see on inspireerinud igal ajastul elavaid inimesi. Kuulumisvajaduse rahuldamist kultuurilise sildistamise kiuste ning lootust elule jumaliku eelsoolitsuse tõttu võib pidada lausa bioloogilisteks esmaabiks. Ilmselt see ongi ajastuid ületav „igavene evangeelium“ (Ilm 14:6), mida tehniliselt on toimetatud erinevates ühiskondades erineval moel. Kogu Seadust koondav lause „Armasta oma ligimest nagu iseennast!“ (Gl 5:14) peaks olema mõistetav „kõigile paganahõimudele ja suguharudele ja keeltele ja rahvastele“ (Ilm 14:6).

Põhivajaduste eiramise või nende rahuldamisega seotud tunnete kultuuriline tähendus ja tõlgendamine on aga palju keerulisem ja komplitseeritum kui need tunded ise. Näiteks isiku kogukonnast eraldamisel oli muistsel ajal tõsisem tagajärg kui täna sel individualistlikul ajastul; söömisharjumused olid palju

enam suhetele orienteeritud kui tänapäevases lääne kultuuris jms. Kultuurikontekst annab üldinimlikule konkreetse tähenduse, täidab selle sotsiaalselt aktsepteeritud väärtustega. Etnotsentrism kitsamalt on egotsentrism ja raske on öelda kumb oli enne, kuid mõlemad lähtuvad väärtustest: „mis on parim mulle, peab olema parim ka sulle“. See võib mõnikord nii olla, kuid ei pruugi alati – mis tähendabki, et ollakse kultuuriliselt natuke sarnased ja natuke erinevad.

Kuna bioloogiline inimene on kultuuriline olevus ja isiksusena ainulaadne, siis on kultuuriuringud ainsaks võimaluseks leida ligipääsu inimvaimule – tema mõistmiseks. Keha ja vaimu *kartesiaanlik* eristamine on küll olnud meditsiiniteadustes väga produktiivne, kuid tänapäeval välditakse ka selles valdkonnas keha-vaimu dualismi.<sup>2</sup> Inimkäsitus on holistlik ja kehalistel haigustel on *psyche*ga tihe seos. Haiguste põhjuste puhul rõhutatakse stressi faktorit ning eeldatakse, et isegi diagnoosi andmisel võib olla tervisele kasulik positiivne või negatiivne mõju – oleneb sellest kuidas diagnoosi esitatakse. See kõik viitab keelele ja kultuurile.

Kuna vaimukultuur ilmneb kõige ehedamalt keeleliselt, siis on kultuuriuringute põhiline meetod paratamatult ajaloolis-filoloogiline. Uurides algkristliku mõtlemise kujunemist ei pääse me üle ega ümber kirjutatud sõnast, selle ajaloolis-kriitilisest uurimisest, arvestades esimese sajandi poliitilist, sotsioloogilist ja usulist konteksti. Siinkohal muutuvad surnud keeled taas elavaks ja vajalikuks. Enam ei piisa piiblitõlgetest, sest algkeelsetele sõnadele ei leidu üks-üheseid vasteid tänapäeva keeltes. Isegi tõlgitud sõnad omandavad

muutuvast kultuuris pidevalt uusi tähendusvälju. Nii saab näiteks sõna „õigus“ jätkuvalt mitmeti mõistetud olenevalt poliitilisest või religioosest olukorrast. Mida aga tähendas *dikaioosyne* esimesel sajandil, mil au ja häbi kriteeriumid määratlesid ühiskondlikku respekti, soolist eelistatust ning autoriteediliine?

Seega, kujutlusprodukt võib osutuda petlikuks kaanoniks. Jeesus oponeeris inimliku kujutluse loodud õpetuste grupiviisilisele tradeerimisele: „Kui osavasti te teete Jumala käsu tühjaks, et aga kindlustada oma pärimust“ (Mk 7:9). Eelistades nähtavat nähtamatule võib ka piibliteoloogiaga postuleeritud vaimsete kujutluspiltidega ehitatud süstemaatika katedraal osutuda Paabeli torniks teenides eesmärki käia nägemises aga mitte usus.

Kujutlus osutub aga heaks abivahendiks juhul, kui see teenib ausat püüet kultuuri mõistmiseks; kui sellega püütakse postuleerida uusi võimalikke hüpoteese, et neid seejärel siiraste ajaloolis-filoloogiliste uuringutega kas kinnitada või ümber lükata. Kuna teadus on alati avatud uute teadmiste vastuvõtmiseks, siis on ka piibliteadus – piibliteoloogia – ennekõike dünaamiline ja progressiivne ajalooline diskursus. **MA**

*Ergo Naab on Rakvere ja Jõgeva adventkoguduse pastor*



<sup>1</sup> Kultuuri mõistmise eelduste kohta vaata: Malina, B. J., *The New Testament World: Insights from Cultural Anthropology* (Louisville: Westminster John Knox Press, 2001), 7-25.

<sup>2</sup> Kartesiaanlikust inimkäsitusest vaata: Drew Leder, „A Tale of Two Bodies: The Cartesian Corpse and the Lived Body“, *Philosophy and Medicine*, Vol 43 (Dordrecht: Kluwer Academic Publishers, 2010), 17-37.



Taasalustame Meie Ajas raamatubrügiga. Kui oled lugenud mõnd raamatut, mis on sind puudutanud, ja soovid loetut-kogetut ka teistega jagada, siis ootame sinu kaastööd. Alljärgnevalt kirjutab Aili Valb oma mõtetest seoses C. S. Lewise raamatuga „Lihtsalt kristlus”. Märssikuu ajakirjas saame teada, mida loeb Elva adventkoguduse liige Kaja Tarto ja kuidas see teda mõjutanud on.

# „Lihtsalt kristlus”

AUTOR: AILI VALB

**V**alisin Meie Aja lugejatele tutvustamiseks C. S. Lewise raamatu „Lihtsalt kristlus”. Raamatust on ilmunud tänaseks kokku kolm trükki, viimase neist – 2007. aastal – on välja andnud kirjastus Logos.

Kõigepealt raamatu autorist. Staples Lewis sündis 1898. aastal Põhja-Iirimaal. Tema kristlaseks saamine langes uue sajandi kahekümnendate-kolmekümnendate piirimaile. Kainest realistik sai kristlane pikaajalise protsessi tagajärjel. Raamatus „Tabatud rõõmust” kirjeldab C. S. Lewis 1929. aastal oma pöördumist järgnevalt:

„Ma andsin alla ja tunnistasin, et Jumal on Jumal, põlvitasin ja palvetasin ...”

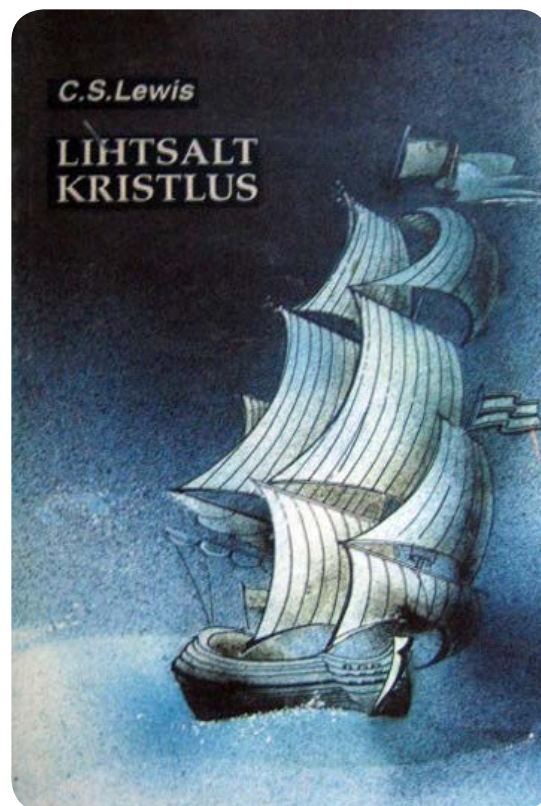
C. S. Lewis oli tunnustatud õppejõud Oxfordis, Cambridge'i ülikooli keskaja ja renessansikirjanduse professor, paljude kristlike raamatute autor.

Oma raamatus „Lihtsalt kristlus” väldib autor teadlikult doktriinaalsust, kutsudes lugejaid pigem justkui „esikusse”, kust on avanemas erinevatesse ruumidesse

palju uksti:

„Lihtsalt kristlus“ on nagu esik, kust avanevad ukssed paljudesse ruumidesse. Kui mul õnnestub kedagi sellesse esikusse juhtida, olen oma ülesande täitnud. Esik on paik, kus sa pead otsustama, millist ust avada.“

Ometi ei paku autor oma raamatus ka „lihtsat või odavat kristlust”. Raamatus esitab autor mitmeid väga otseseid ja tõsiseid küsimusi ning lahatakse kristluse ja kristlaseks olemise valupunkte. Iga siiras otsija puutub varem või hiljem oma usuelus kokku küsimustega, mida osa meist hiljem lihtsalt kas eitavad või keelduvad nägemast, kuna need ei lähe kuidagi kokku meie varasemate uskumustega. Muutused ongi hirmutavad, sest sunnivad meid loobuma oma mugavast ja harjumuslikust positsioonist. Teised aga, hoolimata raskustest ja sisemisest ängist, mida sellised küsimused endaga kaasa võivad tuua, ei karda esitada oma



küsimusi Jumalale endale...

„Lihtsalt kristlus” lammutas minu senise arusaama kristlusest nagu kaardimajakese ja avas palju avarama ning sügavama vaate kristlusele üldse. Kasutades autori piltlikku metafoori esikust, mõistsin, et *olin avanud enda jaoks küll õige ukse, kuid ma polnud raatsinud viibida esikus piisavalt kaua, mõistmaks, et terves majas kehtivad needsamad reeglid, mis esikuski...*

Esikus seistes piilusin ka teistesse ruumidesse ja küsisin endalt: kas see, mis ma seal nägin või kuulsin, mulle sobib, meeldib, kas too õpetus on ikka „õige”? Nii tehes ei käitunud ma



päris arukalt, sest niipea, kui astusin oma valitud tuppa, *unustasin sõbralikkuse ja kaastunde nende vastu, kes olid valinud teise ukse või kes veel olid jäänud esikusse.*

Jumal on asetanud inimesesse küll oma moraalseaduse, kuid ka vabaduse mitte järgida oma loomusundi. Teame ju küll, mis on õige, kuid me ei tee päris sageli selle järgi. Mõistsin, et mitte keegi meist ei täida loomusunni nõudeid. Isegi ka kõige pühendunud perfektsionist mitte. Meie häda on selles, et Jumal, kellesse me usume, meie usk, arusaamised, uskumused, on väga tihti meie enda nägu. Ometi olme ju meie, inimesed, loodud „Jumala näo järgi“, mitte vastupidi. Ja seni, kuni meie iseloomus ja elus ei peegeldu Jumala iseloom, lammutabki Jumal meie virtuaalmaailma ja selle jumalakujukesi nagu kaardimajakesi. Kasutame sageli päheõpituid või kulunud kõlavaid termineid, fraase, vormeleid või lauseid, et vastata küsimustele, mis puudutavad meie usku või arusaamisi. Õpetame need kätte isegi oma lastele, kuid Jumal ei nõua meilt, et saades kristlaseks, *peaksime jätma mõistuse kiriku ukse taha.* Meie lapsed ei vaja raskepäraseid doktriine või neile sisuliselt arusaamatuid käibefraase, vaid oma vanemate armastust. Läbi ajaloo on inimene vajanud lisaks igasugustele käibefraasidele ka teatud tegelaskujusid, et läbi huumoriprisma tuua välja ühiskonna valupunktid või naeruväärsus. Selle näiteks toon lookese Jukust.

*Juku käest küsitakse pühapäevakoolis: „Kes on pruun ja hüppab oksalt oksale?“ Juku mõtleb, kuidas ta nüüd vastab pühapäevakoolis „orav“, see pole nagu sünnis, ja vastab seetõttu: „Jeesus!“, kuna teda on õpetatud: Jeesus on õige vastus igale su*

*küsimusele.*

Mida vähem oleme mõistnud kristluse tuuma, seda enam vajame selliseid hüüdlauseid või tegelaskujusid, kuna need sobivad hästi maskeerima meie küündimatust ja suutmatust taitata. Kui küsida inimeselt, mida tema jaoks mõni selline fraas *sisuliselt* tähendab, siis enamasti satub ta kimbatusse. Kui Kristus käsib meil olla näiteks *nagu tuvid*, siis ei tähenda see veel ju seda, *et peaksime ka munema.* Pühakirjas sümboolika kasutamine on vaid püüd kirjeldada kirjeldamatut ning meil läheb vaja pidevalt Püha Vaimu poolt valgustatud meelt ja arukust, teha vahet sümbolitel ja sellel, mida nendega öelda tahetakse. Samuti mõistmist, mida tähendas loetu ennekõike oma aja ja kultuuri kontekstis, alles seejärel otsida vastuseid tänapäeva ja enesega seotud ruumis.

C. S. Lewis kisub armutult kattevarju paljudelt uskumustelt, mida kristlased endas kannavad Jumala olemuse, kolmainsuse, patukahetsuse, armu, andestamise, moraali, usu, kiusatuse, abielu, lootuse, patu jm suhtes. Ometi ei maksa seda raamatut karta, kuna lugeja vabaneb pigem kammitsatest, mis tema mõtlemisvõimet on senini piiranud. Mida sügavamalt kogeme kristluse olemust (Kristuse iseloomu pühadust), seda vähem on meis kiusatust anda teistele nõu asjades, mida me ise empiirilisel kogenu ei ole. Kuniks viimaks taandub nõuandmine vaat et sootuks ja asendub praktilise käitumisega.

Raamatus puudutatakse ka aega ja ajavälisust. Meie, inimeste aeg ja aeg Jumala juures ei kulge sama joont mööda ja samal kiirusel. Inimestena on meil kiusatus elada kas minevikus või homses, leidmata rahu ja rõõmu tänases.

„Inimene mõtles välja kella ja arvas, et on püüdnud aja lõksu“ ... Kuid ainus tõeline hetk, tõeline elu, mis meile antakse, on käesolev, praegune – kui sina, armas lugeja, hetkel seda loed. Just nüüd, selles hetkes kujundad sa oma elu, oled selle looja, sest su mõtted loovad sinu ümber reaalsuse nüüd siin ja praegu.

Raamatu lõpus arutletakse sellegi üle, kas kristlane olla on raske või kerge ning miks lihtsalt kena inimene olemisest ei piisa. Lugejat kutsutakse üles mõtisklema, millised on meie tegutsemise tegelikud ajendid. Nii halval kui heal on tendents kasvada.

„Paremaks muutudes näeb inimene üha enam endas peituvat halba. Halvemaks muutudes, märkame oma pahesid järjest vähem. Keskmine inimene mõtleb, et temaga on kõik korras. Head inimesed tunnevad nii head kui kurja. Halvad ei tunne kumbagi.“

Kristluse tuum peitub paradoksid. Mitte miskit ei saa kunagi päriselt meie omaks, kui me pole seda ära andnud. Võime saada kõik vaid siis, kui sellest kõigest loobume. Saades vaeseks, leiame rikkuse. Hoides kinni rikkusest, oleme vaesemad vaeseimast. Loobudes oma elust, leiame tõelise Elu. Loobudes oma minast(egoismist), saab arenema hakata Isiksus, kelle peale mõtles Jumal sind algselt luues. Midagi sellest, mis meis pole surnud, ei leia ülestõusmist.

Lõpetuseks aga üks hiljutine kinnipüütud mõttekild:

„Kui minu elu on minu religioon, siis heatahtlikus, vaikne rõõm ja teadvelolek on selle palved.“ **MA**

*Aili Valb on Võru adventkoguduse liige*

# Istudes Tema jalge ees



seepärast valvake.” (Ap 20:29,31) Ta hoiatas kogudusevanemaid, et isegi nende endi seast kerkivad esile mõned, kes “moonutavad tõde” (Ap 20:30). Pisarate ning palvetega anus Paulus Efesose kristlasi jääma kindlaks Tõe evangeeliumile. Efesose koguduse vanemad võtsid Pauluse manitsusi tõsiselt ning kaitsesid kiivalt kogudust valeõpetuste ja -õpetajate eest. Jeesus väljendas selle üle heameelt läbi Johannese, öeldes: “Sa [Efesose kogudus] oled läbi katsunud need, kes ütlevad end olevat apostlid, kuid ei ole seda, ning leidnud nad olevat valelikud.” (Ilm 2:2) Kuigi Efesose kogudusest oli kadunud esimese armastuse rõõm, olid nad agarad Jumala Sõna uurijad ning hoidsid kinni kristlikest põhimõtetest. Nad ei tolereerinud valet ning võitlesid aktiivselt valeõpetust levitava grupi, nikolaaitide vastu (Ilm 2:6).

Õpetus, mida nikolaaidid edasi kandsid, oli saanud suureks probleemiks Rooma impeeriumis olevate kristlike koguduste jaoks. Kuigi Efesose kogudus oli nende õpetused hüljanud, siis Pergamoni ja Tüatiira kogudustes oli läinud teisiti. Seal tegutsesid mõjuvõimsad kristlased, kes pidasid nikolaaitide õpetusi osaks kristlikust evangeeliumist. Johannes selgitab viidetega Vana Testamendi tegelastele, mida see valeõpetus endas sisaldas. Ta kasutab kahte juutide poolt kõige vihatumat nime – Bileam ja Iisebel (Ilm 2:14,20). Bileam oli prohvet, kelle Baalak, Moabi kuningas, palkas, et needa Iisraeli rahvast ajal, mil nad olid vallutamata Kaananimaad. Kuigi Bileami needmine ebaõnnestus, suutis ta siiski Iisraeli rahva vastu palju kurja korda saata. Ta

## Valeõpetusest

**A**lates selle rajamisest on kirstlik kogudus silmitsi seisnud mitme raske väljakutsega. Alguses võitles kristliku liikumise vastu juudi religioosne juhtkond, kes pidas Jeesust jumalateotajaks ning mõistis hukka Tema järgijad. Stefanose, esimese kristlasest märtri surma järel alguse saanud tagakiusamise tulemusena levis aga kristlus ka ülejäänud Rooma impeeriumi aladele. Kristluse põhimõtted olid aga vastuolus populaarse paganliku religiooniga ning sellest tulenevalt sattus kristlus konflikti ajaloo ühe võimsaima valitsusega. Siiski, tagakiusamine ei hävitanud kristlikku kogudust, vaid pigem aitas kaasa selle võimsale kasvule. Suurimateks väljakutseteks olid hoopiski kogudusesisesed valeõpetajad. Paulus näiteks võitles

juutidest kristlaste vastu, kes käisid mööda vastrajatud kogudusi, õpetades kristlusesse pöördunud paganaid omaks võtma ning täitma juudi religioonile omaseid kombeid ning talitusi. Esimese sajandi lõpul seisis kogudus aga silmitsi teist laadi valeõpetusega, mis kokkuvõttes peaaegu hävitas kristliku sõnumi. Sellekui es rubriigis uurime, millise valeõpetusega oli tegu kolme linna – Efesose, Pergamoni ning Tüatiira – koguduste näitel.

Kohe peale kristliku koguduse rajamist Efesoses käskis Paulus Timoteost “jää[da] Efesosse keelama mõningaid, et nad ei õpetaks võõriti” (1Tm 1:3). Mõni aeg hiljem kutsus Paulus kokku ka Efesose koguduse vanemad ning ütles neile: “Pärast minu äraminekut tulevad teie sekka julmad hundid, kes karja ei säästa;

õpetas Baalakit ning midjanlastest naisterahvaid, kuidas võrgutada iisraellasi osalema ebajumalateenistustel. See plaan töötas Baalaki kasuks niivõrd hästi, et kümned tuhanded iisraellased surid, seal hulgas mitmed Iisraeli rahva vanemad (4Ms 22–25; 31:16). Iisebel aga oli Iisraeli rahva siidonlannast valitsejanna, kuningas Ahabi naine. Tema õpetas iisraellastele oma rahva ning kultuuri kombeid ja ebajumalateenistust. Ta võitles ka Eelija, Jumala prohveti vastu ning saatis korda palju kurja (1Kn 16–21; 2Kn 9). Seega, õpetus, mida teatud inimesed Efesoses, Pergamonis ja Tüatiiras levitasid, oli seotud ebajumalateenistuses osalemise õigustusega. Esimese sajandi lõpu poliitiline olukord oli sellise valeõpetuse leviku heaks kasvupinnaks.

Efesos ja Pergamon olid mõlemad võimsad linnad, mis esindasid Rooma impeeriumi Aasias. Pikka aega oli Pergamon Rooma impeeriumi pealinn Aasias. Samuti oli see esimene linn, mis alustas imperaatori kultusega aastal 29 e.m.a. Sinna ehitati tempel elavale imperaatorile. Kogu linna eluolu oli seotud imperialistliku kultusega. Selleks et osaleda linna ning ka impeeriumi poliitilises, majanduslikus ning sotsiaalses elus, oli ebajumalateenistustel osalemine mõõdapääsmatu. Tüatiira oli näiteks gildide linn, kus vaid gildi kuuluv inimene võis vabalt äri tegeleda. Gildide ettevõtmised aga olid läbi põimitud imperaatori kummardamisega seotud rituaalidest. Need, kes otsustasid mitte kokku puutuda imperaatoritele ning jumalatele ehitatud templitega ning selle kaudu toimivate rituaalidega, olid automaatselt eraldatud linna majanduslikust, poliitilisest ning sotsiaalsest elust. Samuti seadsid need inimesed ohtu oma elu, sest kui nad keeldusid

kummardamast imperaatorit ning Rooma impeeriumi jumalaid, tembeldati nad kurjategijateks. Nõnda kaotas elu Antipas, kes oli Jeesuse ustav tunnistaja just Pergamonis. (Ilm 2:13)

Ajapikku tulidki esile mõned argumentidega, et kristlus peaks eksisteerima käsikäes imperaatori kultuse ning ebajumalateenistusega. Nad õpetasid, et ebajumalateenistustel osalemine on lubatud, isegi vajalik. Paljuski võis nende õpetus rajaneda sellistele argumentidele nagu soov olla tihedamalt seotud linna sotsiaalse eluga, et siis paremini levitada Tõe evangeeliumi. Iga kristlik valeõpetus on aga rajatud ka teatud piiblitekstidele ning nikolaiitide õpetus ei olnud mingi erand. Valeõpetajad võisid korrata tekste nagu 1. Peetruse 2:13,17: “Alistuge Issanda pärast kogu inimlikule korrale, olgu kuningale [imperaatorile] kui kõige ülemale /.../ austage kuningat [imperaatori]!” Samuti oli ju Jeesus öelnud, et keisrile antagu see, mis keisrile kuulub (Mk 12:17) ning Paulus oli maininud, et ebajumalad tegelikult ei eksisteerigi (1Kr 8:4). Kuigi nikolaiidid võisid esile tuua paljugi loogilisi ning põhjendatud argumente, andis Jeesus läbi Johannese teada, et ebajumalateenistus on Jumala jaoks vastuvõetamatu. Kogu Ilmutuse raamat keskendub küsimusele, kes on väärt kummardamist, ning annab üheselt mõista, et kuigi maailm kummardab metsalist, kellele lohe andis võimu, on ainult Jeesus väärt meie austust ning teenimist.

Kuigi Johannes ning paljud teised kogudusevanemad võitlesid selliste valeõpetuste vastu, ulatas kristlus peagi käe paganlikule Roomale just sellise valeõpetuse mõjul ning saavutas selle, mida nikolaiidid olid soovinud – poliitilise, majandusliku

ning sotsiaalse heaolu. Selle käigus aga haihtus kristliku sõnumi tuum ebajumalateenistusest ning imperialistlikust kultusest mõjutatud religiooni virr-varri ning järgnes periood, mida tuntakse pimedana. Soov olla sotsiaalselt aktsepteeritud, majanduslikult kindlustatud ning poliitiliselt kaasarääkiv oli nii suur, et lämmatas tõelise Jumala teenimise.

Täna sel päeval ei sea valitus meile kohustuseks osaleda imperialistlikus kultuses või ebajumalateenistuses selleks, et osaleda riigi eluolus. Siiski, ka täna tahab inimene olla sotsiaalselt aktsepteeritud, majanduslikult kindlustatud ning poliitiliselt kaasarääkiv. Selle tulemusena on nii mõnigi jätnud nende eesmärkide saavutamisel Jumala teenimise tagaplaanile. Suurim väljakutse meie aja kogudusele ongi leigus Jumala suhtes. “Ma tean su tegusid, et sa ei ole külm ega kuum. Oh oleksid sa ometi külm või kuum!” (Ilm 3:15) Jeesus ei soovi, et me hakkaksime erakuks või kerjuseks lihtsalt sellepärast, et väljendada oma tulisust Jumala suhtes. Pigem soovib Ta, et me seaksime tõelise Jumala teenimise esmakohale nii siis, kui meil ei teki sellest probleeme ühiskonnas, kui ka siis, kui sellega peaks kaasnema poliitilise, majandusliku ja sotsiaalse heaolu langus. Just sellepärast, et täna on usuuabadus, peaks iga kristlane otsima võimalusi, et teenida Jumalat kõigest südamest, kõigest hingest ja kõige mõistusega. **MA**

### Aldar Nõmmik

Kasutatud kirjandus:  
Trebilco, Paul “The early Christians in Ephesus from Paul to Ignatius” 2007  
Malina, Bruce J.; Pilch, John J. “Social-Science Commentary on the Book of Revelation” 2000





## Vägi laulus

**A**meerikas, Pennsylvanias, kõige kõrgema mäe jalamil on väike küla nimega Honeyville. Seal on vaid kaks puumajakest, paar osmikut, logisev vana laut ja väike tara. Ümberringi on põllud, edasi juba mets. Ühes nendest majadest elas kunagi seitsmeliikmeline pere: isa, ema, kolm poega ja kaks tüdart. Nad olid hiljuti Michiganist siia kolinud. Ema tervis oli halb, kuid talle meeldis olla selle mäe jalamil, kus ta oli lapsena elanud. Ema ja tütre, Nina ja Dot, olid kristlased. Nad laulsid vanast kallist lauluraamatust tihti Jumalale kiitust.

Ühel hommikul saatis ema Nina ja Doti nende vanema õe juurde, kes elas viie kilomeetri kaugusel teises külas. Neil oli vaja õe beebit hoida. Esimesed kolm kilomeetrit läks tee läbi metsa, siis jooksis külade ja raiesmike vahel. Ema käskis tüdardel

õigel ajal kodu poole tulema hakata, et enne pimedat kohale jõuda. Metsas hulkus palju metsloomi – karud, puumad ja aegajalt luusis ringi ka pantreid. Sel aastaajal olid loomad näljased, kuna nad hakkasid just talveunne jääma.

Tüdrukud alustasidki rõõmsalt üksteist taga ajades teekonda. Nad jõudsid kiiresti õe majja ning veetsid beebiga lõbusalt aega. Pärast lõunasööki oli õde aga nii hõivatud oma tegemistega ja lapsed mängisid nii süvenenult, et aeg läks märkamatult ning varsti lõi kell neli. Seepeale hakkasid Nina ja Dot kiiresti kodu poole minema, lootes, et nad jõuavad enne, kui väga pimedaks läheb. Vanem õde vaatas neile järele, kuni tüdrukud käänaku taha kadusid. Ta oli murelik ja oleks parema meelega kellegi vanema lastega teele kaasa saatnud.

Nina ja Dot kiirustasid, kuni jõudsid suure metsa servani. Nina

ütles: „Ma tean ühte väga head legendikku, kus on palju marju. Korjame mõned emale!“

Nii ronisid tüdrukud üle paari suure kivi ja ühe palgihunniku. Marju oli tõesti palju. Nad korjasid ja lobisesid ja mängisid põõsaste vahel peitust. Kui nad teekonda jätkasid, oli päike juba madalale läänetaevasse vajunud. Puud heitsid teerajale kummalisi varje, mis pikenesid kiiresti. Kui umbes pool teest oli käidud, hakkas Dot väsima ja hirmu tundma. Nina püüdis tema tuju paremaks muuta: „Ainult üks suur mägi veel, siis olemegi kodus.“ Aga nüüd nägid nad juba ainult päikest künkatipul puude vahel säramas.

Õed olid tihti mänginud üksteise hirmutamise mängu. Üks ütles näiteks: „Ma näen karu või hunti seal ees tee peal!“ Ja siis teeskles teine, et kardab. Nüüd ütles Dot: „Hirmutame üksteist! Proovi mind hirmutada.“

„Olgu,“ vastas Nina. Siis osutas ta sõrmega teele, mis nende ees pimedusse kadus. „Vaata teed selle musta kännu juures. Ma näen seal...“ Äkitselt jättis tüdruk lause pooleli, sest ühtäkki, peaaegu samas kohas, kuhu ta osutanud oli, astus põõsastest välja suur panter. Ta keeras pead ühele ja teisele poole. Siis, nagu näeks lapsi esimest korda, tõmbus ta küüru, urises ja nuusutas õhku. Panter liikus tüdrukute poole nagu kass hiirt püüdes. Tüdrukud vaatasid teineteisele otsa. Siis hakkas Dot nutma. „Jookseme, Nina,“ pomises ta. Aga Nina mõtles pikale pimedale tühjale rajale nende selja taga ning sai aru, et jooksmine on selles olukorras kasutu. Siis mõtles tüdruk isale ja sellele, mida temalt hirmu näitamise kohta kuulnud oli. Nina võttis oma noorema õe käest kinni ning lausus: „Ei, lähme edasi! Jumal aitab meid.“ Ja ta hakkas teed mööda kõndima, otse pantri poole.

Kui lapsed liikuma hakkasid, peatus panter ja sirutas end välja. Siis tõmbus ta uuesti küüru ning hakkas aeglaselt ja hirmuäratavalt laste poole liikuma. Peagi nägi Nina, kes oli lähemal, looma suurt kogu otse enda ees vaid mõne meetri kaugusel. Äkki sähvatas üks mõte läbi tüdruku pea. See oli: metsloomad ei ründa kedagi, kes laulab. Mida ta võiks

laulda? Nina püüdis paaniliselt mingit laulu meelde tuletada, aga ta pea oli mõtetest täiesti tühi. Ahastuses vaatas ta üles ja palvetas Jumala poole. Siis, nähes viimast päikesekiirt silmapiiri taha kadumas, alustas tüdruk laulu:

„Kuldselt särab hele päike merel, mäel ja aasa peal...“

Dot ühines temaga ning kuigi nende hääled olid algul pantriga silmitsi seistes nõrgad ja värisevad, helisesid laulusõnad varsti kindlalt ja selgelt ning kajasid õhus. Panter peatus ja sirutas end täiesti välja. Ta saba, mis oli enne küljelt küljele liikunud, jäi seisma. Loom tundus kuulatavat. Tüdrukud möödusid pantrist tagasi vaatamata. Kaunid laulusõnad

„Elupäike, taevane valgus, püha helgus minu sees.“  
kõlasid selgelt karges õhtus.

Kui lapsed mäe tipule lähenesid, kuulsid nad vankrirataste kolinat. Nad said aru, et abi on lähedal, kuid laulsid siiski edasi. Künkatippu jõudes nägid nad vankrit lähenemas. Esimest korda vaatasid Nina ja Dot selja taha. Lapsed nägid, kuidas pantri sabaots veel puude vahelt paistis. Siis oli ta kadunud.

Ema oli tihti ärevalt teerada vaadanud ja iga kord pettuma pidanud, sest lapsi polnud veel näha. Lõpuks ei suutnud ta kauem oodata ning oli neile

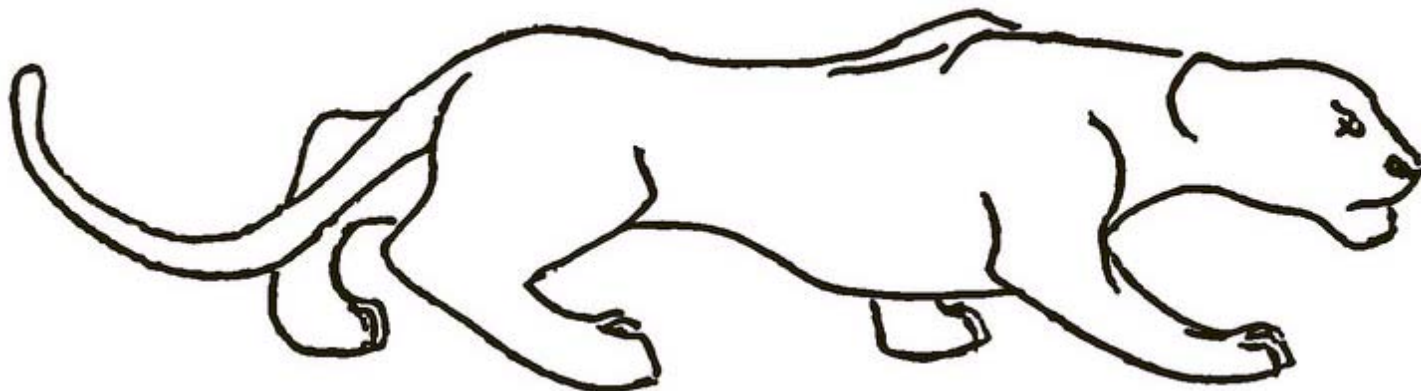
vastu tulnud. Pisut maad sõitnud, kuuliski ema laulu:

„Elupäike, taevane valgus, püha helgus minu sees.  
Seal, kus oled, kurbust pole.  
Rõõm ja rahu südames.“

Algul naeratas ema kergendusest, kuid muutus siis tõsiseks. Laul kõlas nii ebamaiselt ja kaunilt, nii kindlalt ja selgelt, et tundus, nagu oleksid laulnud inglid, mitte tema enda armsad lapsed. Laul lõppes ja tüdrukud ilmusid künka tagant nähtavale. Ema nägi, et Nina ja Dot olid näost täiesti valged. Ta kiirustas nende poole. Kui tüdrukud ema nägid, jooksid nad talle vastu nii kiiresti kui jõudsid. Kulus aega, enne kui lapsed suutsid rääkida, mis juhtus.

Sel õhtul oli kogu pere õnnelik. Nad laulsid ja kiitsid Jumalat. Alates sellest päevast sai vana kiituslaul tüdrukute jaoks täiesti uue tähenduse. **MA**

*Nina Case*



Piibli tõlge 1968	Andi teie ... Rm 1:11	Läkitas ... IMs 32:4	Veolooma rakendusriist	...vesi 4Ms 5:18	Neljapäev	...maa	Tema	Värskenenema	Sekund	... ja vähemuses	Küsisõna	Linn Jos 19:19	... ja lühike Lõuna (Ilmakaar)	... ja saba Js 9:13	Mina, ingl.k.	Edenes ... ISm 2:26	... ääres Ilm 15:2		
Põllutööriist mulla kobestamiseks				Kepp Vabaks ... Ap 28:18			... ja mehe Kuupäev, ingl. k.						Alumiinium Hoitruum Mt 3:12						
Linn Jos 18:28				... - tagasi Mi-bemoll									Juuda kun. IKn 15 ... sulased IMs 26:19						
Kolmapäev			Ja, vene k. Selle ... poole 4Ms 8:3	... - vähem Mõistus, vene k.							Hüüdsõna Jeesuse ... Ap 4:18			Paljast ... IKr 15:37 Iga ... sulet. Rm 3:19					
↑																			
La - bemoll				P. kiri Timoteosele Härra, ingl.k.			Mesilaste toode Silmus					Isikuline asesõna ... maale 5Ms 8:8			Saamueli raamat Keegi ei ... IKr 9:15				
...nimi Ap 10:5				2 x täht Heelium			Väike küla Lk 24:13 Isikuline asesõna									4. täht Uus Testament			
Ime... L 118:23				Habakuk Si-bemoll				Kaela... Ül 4:9 Sajand						Vee olek Põhi					
Ta saabus ... Ap 16:1										Tunnete leina									



# Seisukohavõtt isiku väärkohtlemisest ja vägivallast perekonnas

**S**eitsmenda päeva adventistid kinnitavad iga inimese väärikust ja väärtust, me mõistame hukka isiku igasuguse kehalise, seksuaalse või emotsionaalse kuritarvitamise ning kõik perekonnas esinevad vägivallavormid.

Me mõistame selle probleemi ülemaailmset ulatust ning tõsist ja pikaajalist mõju kõikide osapoolte suhtes. Me usume, et kristlased peavad reageerima isiku väärkohtlemisele ja perekonna vägivallale nii kirikus kui ka ühiskonnas. Me võtame tõsiselt teateid igasuguse väärkohtlemise ja vägivalla kohta, tõstes esile neid probleeme ning algatades

arutelusid ka rahvusvahelisel tasandil. Me usume, et üksikõikseks jäämine ja otsustavatest sammudest hoidumine soodustab või isegi julgustab sellise tegevuse kasvu.

Meie kohus on teha koostööd sotsiaalhoolekande teenistustega, kuulates ära ja hoolides nendest, kes kannatavad väärkohtlemise ja perevägivalla all; tõstes esile tehtud ebaõiglust ja astudes välja ohvrite kaitseks. Me aitame abivajajaid leida ja tagada juurdepääs olemasolevatele sotsiaalhooldekande teenustele.

Muudetud hoiakud ja käitumine avavad uusi võimalusi andeksandmiseks ja uueks alguseks,

mille kaudu saame teostada leppimisteenistust. Me toetame raskustes perekondi ka siis, kui purunenud suhteid ei ole võimalik taastada. Mõistes vägivaldse kohtlemise ja perevägivalla tekkepõhjusti ja selle vältimise viise, suudame paremini vastata kannatanu ees seisvatele küsimustele ja nõustada teda ka vaimulikes valdkondades. **MA**

*See seisukoht kiideti heaks Peakonverentsi administratiivkomitees (ADCOM) ja avaldati Robert S. Folkenbergi poolt Utrechti Hollandis Peakonverentsi istungil 29. juunist 8. juulini 1995. aastal*



# Kogemuste kotike

AUTOR: EHA LOBJAKAS

Selle Kogemuste kotikese motoks võiks olla piiblitekst selle kohta, et „alati tuleks palvetada ja mitte tüdida“ (Lk 18:1). „Palve on hinge hingamine,“ õpetas mind, noort kristlast, kord üks vanem õde, „ja palvetamata võiks olla üksnes niikaua, kui suudetakse hinge kinni hoida.“ Ehk siis, nagu loeme 1Ts 5:17, tuleks palvetada lakkamata. Meil kõigil on neid olukordi, kus oleme kogunud, et usupalve saadab suuri asju korda. Mitte, et meie neid asju teeksimise, vaid Jumal ütleb oma Sõnas: „Kui siis minu rahvas, kellele on pandud mu nimi, alandab ennast ja nad palvetavad

ja otsivad minu palet ning pöörduvad oma kurjadelt teedelt, siis ma kuulen taevast...“ (2Aj 7:14). Jumal teeb, kui meie Tema tahte kohaselt palume. Ja kui me vahel ei tea täpselt, milline on Jumala tahe mõnes küsimuses, siis seda me teame küll, et Jumala tahe on päästa iga inimene sellel patust rüüstatud Maal. Seega võime palvetada inimeste päästmise pärast ja mitte tüdida.

Möödunud sügisel lisandus Tallinna kogudusse mitmeid aktiivseid liikmeid, täna annavad oma tunnistuse kaks neist. Need kaks on Reimo Ainsar ja tema ema Riina Aiaotsa, kuid nendega koos ühines meiega

ka Riina ema, Reimo vanaema Senta. Huvitav nende kolme puhul on see, et nad „ärkasid“ kõik üheaegselt (kuigi Reimo oli varem ristitud) ja nende kõigi „ärkamise“ juures oli oma osa Bill Liversidge raamatul „Võit Jeesuses“, mis on ka paljude teiste südameid puudutanud. Huvitav on veel ka see, et veidi aega peale nende usule tulemist meenus mulle, et olime väga pikka aega „mitte tüdinud palvetamast“ nende kolme eest nimeliselt. Ehkki enamus meist neid siis ei tundnud, kandsime sageli ja pikka aega teispäeviti palvegrupis Jumala ette Taneli (Lint) kolme nime – Riina, Senta,



Reimo - sisaldava eestpalve-soovi. Tänu Jumalale, et Tema kuuleb ja armastab meid igat ühte ja päästab meid!

Küllap iga lugeja on oma usuelus kogenud, kuidas „õige“ raamat või just see hetkel kõige vajalikum piiblitekst juhatakse meile kätte või silmade ette. See on nii imeline, kuidas Jumal on juba ette mõelnud meie kõikide peale (ja meid on siin 7 miljardit) ja on ette valmistanud olukorrad, „et me käiksim nendes“. Iga kord, kui koged, kuidas Jumal on just selle hetke tarvis, milles sa praegu oled, valmistanud kõige kohasema kinnituse ning teeb selle sulle teatavaks ükskõik mil viisil, täidab südant eriline tänu ja imetus meist hooliva Taevase Isa vastu. Aastalõpu paiku kinnitas Jumal mind Pereraadio Päeva vaimuliku mõtte rubriigi kaudu pastor Jaan Tammsalu suu läbi kaks korda nädalas ühe ja sellesama piiblitekstiga, mis oli minu jaoks sel ajal äärmiselt asjakohane. Teisel korral sama nädala jooksul sama teksti kuuldes ei tahtnud ma esialgu oma kõrvu uskuda. Olgu nende kõrvade uskumisega, kuidas on, aga Jumal kutsub meid Temasse uskuma. Usust ja „õigest“ raamatust õigel ajal räägib ka Reimo tunnistus, mida võiks alustada Taaveti sõnadega: „Tulge, kuulge kõik, kes kardate Jumalat, ma jutustan, mis Tema mu hingele on teinud!“ (Ps 66:16)

**O**li üks hingamispäeva pärastlõuna ja me olime noortega Reinul (Lindt) külas. Sõime lõunat ja käisime jalutamas. Pärast jalutamist istusime vestlusringis ning vestlesime vaimulikel teemadel. Üks oluline teema kerkis esile, kui keegi meie seast tõstatas küsimuse: kas pääsemine on kerge. Mõned meie seast avaldasid arvamust, et, jah, see on kerge. Tuleb vaid pääste vastu võtta. Ma siis mõtlesin, et hea küll, seda ma olen juba teinud ja nõustusin ka sellega, et pääsemine on kerge. Väga pikalt me pääsemise kergusele või raskusele tookord pidama ei jäänud ja vestlus jätkus teistel teemadel.

Õhtul koju minnes ma sellele enam ei mõelnud. Kuid sellega asi ei piirdunud, sest Jumalal oli minuga teised plaanid. Mõned päevad hiljem hakkas mul peas keerlema kinnismõte: „Kas pääsemine on kerge või raske?“ See jätkus mitu nädalat ja ma muutusin rahutuks. Kogu aeg keerles peas mõte, mis ma peaksin veel tegema, et saaksin rohkem kinnitust päästmise kohta ja kas see on ikka kerge. Kuigi ma tean väga hästi, et minul, patusel inimesel ei ole ilma Jumalata võimalik midagi teha. Ma palvetasin ja palusin Jumalalt vastust, kuid siiski soovisin Jumalat minu päästmisel kuidagi aidata.

Ühel reedeõhtul peale jumalateenistust lugesin kodus hingamispäeva õppetükki, ise samal ajal maadeldes ikka veel oma küsimusega ja hinges oli kohutav rahutus. Kui äkki oleks keegi nagu mulle mõtte pähe pannud, et võta „Võit Jeesuses“ – Jumal rääkis minuga. Võtsin raamatu ja hakkasin lugema sealt, kuhu olin kuu aega tagasi pooleli jäänud. See oli 10. peatükk, mis rääkis

usu väljendamisest – mis on usu väljendamine ja mis mitte. Lugesin sealt ühest naisest, kes palvetas ja tõi palves kõik oma elu patud Jumala ette ja kes sai selle eest Jumalalt noomida, sest tema palve ei olnud usupalve. Jumal ütles talle läbi pastor Bill Liversidge'i („Võit Jeesuses“ autor): „Sellepärast, et kui te tulete minu juurde, siis mitte selleks, et mulle midagi pakkuda. Te tulete selleks, et vastu võtta see, mida mina teile andnud olen!“ ja lisaks on seal veel pühakirja tekst: „Kes iganes tunnistab, et Jeesus on Jumala Poeg, selles püsib Jumal ning tema püsib Jumalas.“ (1Jh 4:15)

Kui olin peatüki lugemise lõpetanud, tuli mul hirmus tahtmine põlvedele langeda ja palvetada. Ma tegin seda, mu palve oli väga lühike ja mul oli tunne, et ei räägi mina, vaid Püha Vaim räägib minu kaudu. Ma ei mäleta siimaani neid sõnu, mis ma palves laususin, aga kui ma palve lõpetasin, tundsin ma, kuidas mul käisid külmavärinad läbi kere ja saabus tohutu rahu. Ma olin väga õnnelik ning lausa naersin rõõmust. See oli minu jaoks väga ülev kogemus.

Jumal on imeline ja armastav, Ta andis oma ainukese Poja Jeesuse Kristuse meie pattude eest surma, et sinul ja minul oleks igavene elu. Ta ei soovi muud, kui et me seda usust tunnistaksime ja võtaksime vastu Jeesuse ohvri.

*Reimo Ainsar*



Siis kui Jeesus meie eest suri, polnud meid veel olemas ja kuna Tema ohver oli piisav meie kõikide pattude eest, võime tõesti usus kallikiingitusena vastu võtta kõik selle, mida Ta on meie eest teinud ning samuti usus vastu võtta ka kõik selle, mida Ta meie sees teeb. „Võit Jeesuses“ räägib ka sellest, et Ta ei ole meie abiline jumalakartliku elu elamisel, vaid Tema tuleb ja elab meie sees oma elu, kui me usume ja lubame Tal seda teha. Nii et – nii meie usu-elu alguses, keskosas kui ka lõpus, on meie osa uskuda, et Ta teeb oma tahte meis ja meie läbi teoks. Rist, kus Ta meie eest suri, räägib Tema soovist ja igatsusest seda teha. Ja kuna meie elame USUelu, siis Jeesus palubki meie eest, et meie usk ära ei lõpeks (Lk 22:32). Tema heldus ajab meid meelt parandama, ütleb Jumala Sõna. Ja sedasama heldust on oma elus tegutsemas kogenud ka Riina, kes jagab nüüd oma kogetut.

**E**elmisel nädalal helistas mulle Eha Lobjakas ja palus mul oma kogemusi jagada. Ma ehmuksin, sest ma olen vilets kirjutaja, aga siis otsustasin neid teiega jagada. Enne aga tahan ma teile rääkida, kuidas ma Jumala Sõna uurima hakkasin. Olime Reimoga (Ainsar) Taneli (Lint) juures ja Tanel andis meile ühe raamatu. See oli Bill Liversidge'i „Võit Jeesuses“. Ma lugesin selle ruttu läbi, see puudutas mu südant ja helistasin Arvedile (Lint). Ta oli kohe nõus mulle ja minu emale piibliuurimisi tegema. Olin varem vaimulikest teemadest kuulnud, kuid need olid mind külmaks jätnud. Nüüd puudutas iga sõna mind isiklikult ja me uurisime Piiblist ka põhitõdede punkte, kuna mina ja minu ema tahtsime ristimisele tulla. Mind ristiti 4. novembril ja meid võeti kogudusse vastu. Enne ristimist pidime minema koguduse juhatusesse. Kuna me elame Tallinnast eemal, sõitis Arved meile järele. Istusime autosse ja palvetasime, et kõik hästi läheks. Ma ise palusin endale julgust. Tartu mnt. Kuivajõe ristis oleksime peaaegu avariisse sattunud, aga tänu Jumalale läks kõik hästi ning me jõudsime õnnelikult kirikusse. Ma ei kartnud üldse, ma pole vist eluski nii julgelt rääkinud ja veel juhatuses. Mul on kõik meeles, valge kleit ja ristimistalitus, pärast palju lilli. Ma olin väga õnnelik.

Mõni nädal hiljem juhtus, et üks tuttav oli mulle raha võlgu ja lubas juba mitu päeva mulle raha arvele kanda. Olin väga vihane ja mõtlesin, et kui ma teda näen, siis ta alles saab. Minu lihalik pool andis kohe endast märku. Järsku ütlesin kõva selge häälega: „Anna meile andeks meie võlad, nagu meiegi andeks anname oma võlglastele.“ (Mt 6:12) Olin väga

üllatunud, sain aru, et Jumal oli minuga rääkinud. Rahunesin ja ei öelnud oma tuttavale halvasti. Kõik lahenes ilma riiuta. Teine lugu juhtus mul kodus õhtuse palve ajal. Ma palvetasin kõikide oma lähedaste eest ja siis palusin ma ikka endale julgust ja siis ütlesin: „Kallis Taevaisa, Sa ju ise tead, mida mul kõige rohkem vaja on,“ ja jälle ütlesin kõva selge häälega: „Armasta ligimest nagu iseennast.“ (Mt 19:19) Sain aru, et jälle oli Püha Vaim mulle need sõnad kõrva sosistanud. Järgmine kogemus oli mul nädal hiljem lõunasöögi ajal. Sõin emaga koos ja tekkis väike tüli. Ütlesin emale halvasti ja kohe laususin kõva häälega: „Austa oma ema ja isa.“ (Ef 6:2) Ema vaatas mind üllatunult. Mul oli nii häbi. Jälle oli Jumal mind noominud.

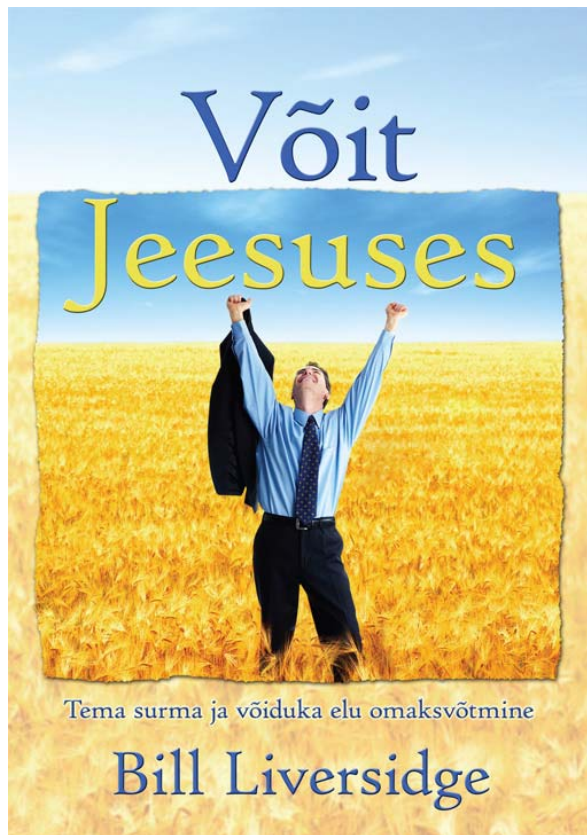
Eelmise aasta viimasel päeval tahtsin ma avada šampust. Saatan terve päeva sosistas, et tee lahti, üks klaas ei tee midagi, see on ju traditsioon. Olin otsustanud Jumalat teenida ja kogu vana eluga lõpu teinud, aga kiusatus oli tugev. Just siis helistas Reimo ja ma rääkisin talle sellest kiusatusest. Ta ütles, et ma palvetaksin. Ma palvetasin ja see šampusepudel läks meelest ära. Nii et uut aastat võtsime vastu šampanjaklaase kokku löömata. Valvake ja palvetage, et Saatan ei saaks teid kiusatusesse tõmmata.

Tean nüüd, et minu eest on palju palvetatud. Tänu Jumalale ja palvetajatele. Palvetage ikka kõikide eest.

Õnnistustega,

*Riina Aiaotsa*





Minagi olin Tallinna koguduse juhatuses kuulamas Riina tunnistust, kus ta ütles, et see on tema elu kõige õnnelikum päev, kuna ta saab Jumalaga lepingu teha. Ja mina poleks küll osanud arvata, et tegu võib olla inimesega, kel on avaliku esinemisega raskusi. Piibel ütleb: „Ma ootas inimest, kes võtaks vastu minu surma ja võiduka elu omaksvõtmise.“

Minagi olin Tallinna koguduse juhatuses kuulamas Riina tunnistust, kus ta ütles, et see on tema elu kõige õnnelikum päev, kuna ta saab Jumalaga lepingu teha. Ja mina poleks küll osanud arvata, et tegu võib olla inimesega, kel on avaliku esinemisega raskusi. Piibel ütleb: „Ma ootas inimest, kes võtaks vastu minu surma ja võiduka elu omaksvõtmise.“

*Eha Lobjakas on Tallinna I adventkoguduse liige ning Kogemuste kotikese toimetaja*



PPPP 2012

Kui ei saa kohale tulla, vaata netist ja chati teiste vaatajatega

OtseülekanDED

18.02 11:15 Jumalateenistus

18.02 15:00 Piibliviktoriin

19.02 u 10:00 Võrkpall

[live.advent.ee](http://live.advent.ee)



# I ARMASTUSE KIITUS 1KR 13:1-3

KUI MA INIMESTE JA  
INGLITE KEELTEGA  
RÄÄGIKSIN,...



AGA MUL POLEKS ARMAS-  
TUST, OLEKSIN MAVAID  
KUMISEV VASK JA KÖLISEV  
KELLUKE!



JA KUI MUL OLEKS PROH-  
VETIANNE JA MA TEAKSIN  
KÕIK SALADUSED JA KÕIK  
TUNNETATU, ...



JA KUI MUL OLEKS  
KÕIK USK, NÕNDA ET  
VÕIKSIN MÄGESID TEI-  
SALE PAIGUTADA, AGA  
MUL POLEKS ARMAS-  
TUST, SIIS EI OLEKS  
MINUST ÜHTIGI!



JA KUI MA JAGAKSIN  
OMA VARA VAESTELE JA  
KUI MA ANNAKSIN OMA  
IHU PÕLETADA ...



JA MUL POLEKS ARMAS-  
TUST, SIIS EI OLEKS MUL  
SELLEST MINGIT KASU!





# Miks adventkoguduses lapsi õnnistatakse ja kui vanalt seda peale lapse sünni tehakse?

**A**dventkogudus järgib lasteõnnistamise praktikaga Jeesust, toetudes kirjakohtadele Markuse 10:16: "Ja ta kaisutas neid ja õnnistas neid, pannes käed nende peale."

Lapse vanus ei ole tavaliselt oluline. Reeglina toimetatakse õnnistamist igal aastal emadepäeval.

*Rakvere adventkoguduse pastor Ergo Naab*

## Kas adventkogudusse on võimalik kuuluda ilma, et tunnistaks Ellen White'i prohvetlikkust?

**K**ogudus on kristlaste ühendus. Ja kuigi väga sageli on koguduses väiksemates küsimustes erimeelsusi, on vajalik, et koguduseliikmed usuksid suurtes ja olulistes asjades ühtemoodi.

Adventkogudus on koondanud peamised Pühakirja õpetused koguduse põhiuskumustesse, mis on leitavad ka [advent.ee](http://advent.ee) kodulehel. Üks neist on ka arusaam vaimuandidest ja spetsiifiliselt prohvetiannist, mis muuhulgas mainivad ka Ellen White töö inspireeritust.

### 17. Vaimuannid ja ametid

Jumal annab oma koguduse kõigile liikmeile igal ajastul vaimuandeid, mida iga koguduseliige peab kasutama koguduse ja inimkonna ühiste huvide teenimiseks armastuses. Antud Püha Vaimu vahendusel, kes jagab igale liikmele nagu tema tahab, varustavad need annid kogudust iga võime ja oskusega, mis on vajalikud Jumala poolt temale määratud funktsioonide täitmiseks. Pühakirja järgi on nende andide hulgas usk, tervistamine, prohveteerimine, kuulutamine, õpetamine, juhtimine, lepitamine, kaastunne ning ennastohverdav teenimine ja armastus inimeste abistamiseks ja julgustamiseks. Mõned liikmed on Jumal kutsunud ja Vaimuga võidnud sellistesse koguduse poolt tunnustatud ametitesse nagu karjased, evangelistid, apostlid ja õpetajad. Need on vajalikud koguduseliikmete



ettevalmistamiseks nende tööks, koguduse kasvatamiseks kuni vaimuliku küpsuseni ning ühtsuse edendamiseks usus ja Jumala tundmises. Kui koguduseliikmed Jumala mõnesuguse armu ustavate majapidajatena rakendavad neid vaimuandeid, on kogudus kaitstud valeõpetuste hävitava mõju eest, kasvab Jumala poolt seatud kasvamist ning ehitatakse üles usus ja armastuses. (Rom.12,4-8; 1.Kor.12,9-11.27.28; Ef.4,8.11-16; Apt.6,1-7; 1.Tim.3,1-13; 1.Pet.4,10.11.)

### 18. Prohvetiand

Üks Püha Vaimu andidest on prohveteerimine. See on üks ülejäänute koguduse tunnustest ning see ilmnes Ellen G. White'i töös. Issanda käskjalana on tema kirjutised jätkuvalt tõe autoriteetseks allikaks, trööstides, juhtides, õpetades ja parandades kogudust. Need teevad ka selgeks, et ainsaks mõõdupuuks, millega tuleb kontrollida õpetusi ja kogemusi, on Piibel. (Joel.2,28.29; Apt.2,14-21; Heb.1,1-3; Ilm.12,17; 19,10.)

Tean, et nii mõnigi kord võib Ellen White'i teoste lugemisel tekkida küsimusi, mida esmapilgul lahendada ei oska, kuid sel puhul tuleb arvestada tõsiasjaga, et iga inspireeritud allika mõistmiseks on vaja siiski mõista ka konteksti, milles midagi on kirjutatud. Ja just taustateadmiste vähesus on Ellen White'i teoste mõistmise juures peamiseks segadust tekitavaks asjaoluks.

Iga kogudusega liituja kinnitab seda, et ta usub Piibli põhiõpetusi nii, nagu kogudus üldiselt seda usub – sh arusaama prohvetiannist ja selle avaldumisest Ellen White'i töös. Ja kuigi põhiõpetustesse uskumist ei küsita pidevalt üle, ei ole mõistlik kogudusse kuuluda isikul, kes usub teistmoodi kui kogudus üldiselt. **MA**

*Haapsalu adventkoguduse pastor Jaanus-Janari Kogerman*



## Mindy, VII osa

**K**ui Carl jõuluõhtul saabus, polnud temas kübetki eilsest pahameelest. Mindy, jumalateenistusest värskendatud ja pere keskel lõõgastunud, otsustas eilse õhtu lahkarvamusi mitte jutuks võtta.

„Kas te saaksite mulle täna õhtuks Mindyt laenata?” küsis Carl Mindy emalt. „Ma tean, et on jõuluõhtu, kuid ema on mulle juba nii kaua peale käinud ja palunud Mindyt meile tuua, et lubasin seda täna üritada.”

„Mul pole selle vastu midagi,” vastas Em vaikselt. „Tal ongi aeg Mindyga kohtuda. Tervita teda minu poolt. Ja õigupoolest,” ütles Emma tõustes, „võiksid talle viia purgi minu vaarikatarretist. Pearl,

otsi killuke jõulupaberit ja paki purk kenasti sisse.”

Kõrvalhoonetest ümbritsetud ja valgustatud majale lähenedes võttis Mindy Carli käe alt värisedes kinni.

„Mul on hirm – hakkab kindlasti igasugu valesid sõnu ütleva. Loodetavasti on nad vähemalt minusugused. Vähemalt su ema.”

„Hullemini sul ikka minna ei saa kui minul sel esimesel korral keset teie õhtupalvet sisse marsides,” naeris Carl. „Sa meeldid neile kindlapeale, kuigi isa seda sulle välja ei näita.”

Mindy esimene mõte Marthat nähes oli, et nähtavasti oli vaesus kõik keskealised Vermonti naised pisut sarnaseks lihvinud. Marthas oli samasugust rangust

ja vaoshoitud sitkust, mida ta oma emaski nägi; üleinimlikku enesesalgamist piirini, kus enam ei lastud tundeil enda üle peremehetseda. Martha oli Mindy emast pikem. Tema naeratus oli põgus välgatus Carlist, mis tuletas Mindyle meelde, et Carl ei olnud veel tema oma ja võib-olla ei saa selleks täielikult kunagi. Ka see naine armastas Carli. Mida Carl oligi tookord öelnud? Midagi sellist, et nad on üheskoos palju raskeid aegu näinud.

Väiksed tüdrukud, Sally ja Carrie, võtsid arglikult Mindy sirutatud käe, kuid Mindy oli kindel, et miski temas – pealaest jalatallani – ei jäänud neile märkamata. Pearl oli vanast helesinisest linast Mindyle jõulukingi

nõidunud: pehmelt volditud pluusi, mis mahendas tema sale-dat keha, rõhutades peent kaela ja läikivpakse juukseid.

„Sul on ilus pluus,” ütles Sally rikkalikult volditud käist puudu-tades.

„See on jõulukink minu õelt,” vastas Mindy armsale tüdrukule naeratades. „Ma arvan, et ta valis selle värvi Carli silmade järgi, või mida sina arvad?”

Kõik vaatasid Carli ja naera-tasid. Pinge toas kadus. Mindy märkas, et Sally silmad olid sama sinised kui Carlil, kuid mitte tuli-sed, vaid õrnad.

„Isa, see on Mindy,” sõnas Carl, juhtides Mindy kättpidi kiik-tooli juurde.

Seth Matthews ei kiirusta-nud silmi ajalehelt tõstma ja kui nende pilgud kohtusid, teadis Mindy, et tal tuleb selle mehega tegemist nii kaua, kui ta tema poega armastab. Mehe silmad ei vaadanud teda külalislahkelt. Seal puudus isegi viisakus.

„Tere õhtust, noor naine,” ütles mees ja tema hääles ning naeratuses oli sama pilklik üle-olek, mida Mindy vahetevahel Carli juureski oli täheldanud.

Seth Matthews oli kena väli-musega mees. Ta nägi välja üsna noor oma sileda näo ja tugevate näojoontega. Üha kõnevõime-tusega võideldes mõtles Mindy, et Carli ema pidi noorema ole-ma kena piiga, kui suutis sellise mehe südame vallutada.

„Carl rääkis mulle metsatöölis-te laagrist,” ütles Mindy esimesest sõnast kinni haarates, mis võiks sellele mehele huvi pakkuda. „Teile on sealne elu muidugi tuttav, kuid tema meelest on seal pisut üksildane.”

Seda poleks ta küll ütleva pidanud. Mindy teadis seda juba siis, kui sõnad alles ta huulil olid. Carli haare tema käe ümber tu-gevnes ja Mindy tajus sel hetkel,

et Carl kardab oma isa.

„Siin maailmas ei ole üksildu-sele kohta,” kuulutas Seth. „See on haiglane.”

„Mis on siis tähtis?” küsis Mindy mehele julgelt silma vaa-dates. „Te alahindate armastust. Kas te ka teate, et see on üksil-duse ema?”

„Ära aja nii peeneid sõnu suust välja,” turtsatas Seth. „Töö! Vaat see on tähtis. Tööd peab te-gema, muidu sureb see paikkond kogu täiega. Kas sa ülepea saad aru, mis on töö?”

Sethi sõnad ajasid Mindy viha-seks, kuid ta püüdis seda peita. Ometi ei võinud ta lasta mehel end nurka suruda.

„Töö ja armastus on sugula-sed, härra Matthews. Veedate need pikad talved kodust kaugel seepärast, et armastate oma peret ja soovite, et neil oleks hea.”

„Võib-olla teen seda hoopis nende seltskonnast pääsemiseks,” purskas Seth naerma.

„Ei, isa, seda ma küll ei usu,” ütles tooli taga seisnud Sally kätt isa kaela ümber pannes. Seth ei teinud tüdrukust välja-gi, kuid Mindy märkas, et karm joon mehe suu ümber mahenes. Mindy pani selle Sally arvele. Ta oli olnud rumal, et seda meest nii tõsiselt võttis.

„Kui ma ka varem poleks tööst eriti teadnud, siis sel talvel olen küll üht-teist õppinud,” jätkas Mindy. „Õpin kaheksat eri ainet ja mul polnud seni aimugi, et maailmas on nii palju õppida.”

„Võiksid parem kodus olla ja oma ema aidata,” ühmas Seth ja asus taas ajalehte lugema.

Carrie tõi kausitäie piparkoo-ke ja Martha tuli kakaokannuga. Nad istusid vesteldes jõulukuu-se ümber, kuni Martha otsustas tüdrukud magama viia. Avanud trepikoja ukse, tuli Martha tagasi Mindy juurde.

„Aitäh, et meid vaatama tulid,

hea laps. Oled Carli väga õnneli-kuks teinud. Poiss on muutunud. Olen uhke selle üle, et sul koolis nii hästi läheb.”

Pisarad tõusid Mindyle silma. Ta teadis, et sellel tagasihoidlikul naisel polnud sugugi kerge neid sõnu öelda ega oma poega kelle-gagi jagada. Just armastus oli see, mis pani Martha nõnda käituma, arvaku Seth asjast mida tahab. Armastus oma väikese poja vastu, kes oli tema kõrval võidelnud kõik need pikad üksildased tal-ved.

„Täna teid, et jagate Carli minuga,” oli kõik, mida Mindy suutis pisaraid neelates lausuda. Teda läbis värin, kui ta mõtles, mida Seth sellisest nõrkusepu-hangust arvata võiks.

Hiljem istusid Mindy ja Carl kahekesi. Valitses vaikus. Vaid puud praksusid tasakesi koldes. Carl võttis jõulupuult pisikese pakikese.

„Siin on sinu jõulukink, Mindy. Kas sa avaksid selle kohe?”

Ettevaatlikult rebis Mindy ro-helise siidpaberi lahti ja kergitas valge karbikese kaant. Karbis oli ovaalne kullast medaljon, mida kaunistasid õrnad lilleornamen-did.

„Tee lahti,” õhutas Carl.

Mindy vajutas nupule ja medaljon avanes. Klaasi all oli riidest alusel imeilus kannikeseõis.

„Kui kaunis,” sosistas Mindy. „Ja ebatavaline. Ma arvasin, et medaljonis on sinu pilt.”

„Seda võid sa oma mõtteski kanda,” vastas Carl tõredavõitu häälega, mis meenutas pisut tema isa.

„Las ma räägin sulle sellest kannikesest. Leidsin selle sügisel väikesest päikesepaistelisesst õõn-susest ühe kalju lõunanõlval. Seal oli ilmatu palju igasuguseid taimi, lehed sügavrohelist, täis jõudu, mis kevadeks varutud, kuid see



siin oli ainus õis. Üksik õis pika varre otsas, igasuguseid seadusi trotsides. Kõigist inimestest, keda tean, meenutas see kannikese-õis sind, kuidas sa läinud talvel surmatõvega võitlesid. Südilt ja ilusana.”

Seth oli tööd kuningaks nime-  
tanud. Mindy meelest meenutas Carl õige paljus oma isa. Mindy oli ta südame vallutanud, kuid mitte oma naiselikkuse, vaid julgusega,

„See on kaunis mõte,” sõnas Mindy vaikselt, „ja kogu elu õhutab see õieke mind elama täisvereliselt – õitsema isegi sügisel. Sellest võib taas saada meie õnne katsekivi, Carl. Ma ei kanna ehteid. Seda pole sulle just lihtne selgitada, sest mõtled sootuks teistmoodi kui mina. Kuid see tuleneb sellest, kui väeti ja vilets olen mina võrreldes selle kalli hinnaga, mis maksti minu pattude pärast. Lihtsamalt öeldes – kes olen mina, et end kullaga ehin, kui Kristus kandis okaskrooni?”

Carl ei lausunud sõnakestki, kuid tema näost paistis pettumus. Mindy ei suutnud seda taluda.

„Carl, ma tahan seda medaljoni tihti kanda, eriti siis, kui oleme lahus. Ma hakkan seda kandma pluusi all kui märki sinu armastusest. Ja tuhat korda tähtsam on hoida seda oma südame lähedal kui näidata teistele. See on kauneim kingitus, mida kunagi olen saanud.”

Carl naeratas ja võttis Mindy käe.

„Mindy, olen vahel Kristuse peale armukade. Ta nõuab sinult nii palju imelikke asju ja sina kuuletud Talle heal meelel. Mis sa arvad, kas sinu elus on ruumi meile mõlemale?”

Miks ütles Carl seda niiviisi? Kas ta poleks võinud lihtsalt küsida: „Kas sa tuled mulle naiseks?”, nagu tehakse? Kas Mindy elus oli ruumi sellele mehele, keda

ta armastas, ja Jeesusele, keda ta oli alles äsja tundma õppinud? Kuidas vastata sellele küsimusele, istudes kaminatule soojuses, Carl oma vastupandamatu külgetõmbejõuga vaid käeulatuses, kuid Jumal kusagil kaugel kõrgel aujärjel?

„Kristus ei kuulu ainult minule, Carl,” ütles Mindy ettevaatlikult sõnu valides. „Ta kuulub ka sinule. Meile. Kõigile. Kas su ema pole sulle neid asju õpetanud? Kas sa pole kunagi kirikus käinud?”

„Mu ema on hea naine, kuigi ei käi kirikus,” vastas Carl haavunult. „Vahel metsas tunnen, et Jumal on olemas, kuid kahtlen selles, et Ta eriti inimeste asjadega tegemist teeb. Ära palu mul uskuda nii, nagu sina usud.” Tema hääles kõlas talitsetud kannatamatus, kuid seejärel hääletoon mahenes.

„Palun su kätt, Mindy, täiesti teadlikuna, et meie ühine elu ei saa olema kerge. Palun sind saada mu naiseks – ja mitte sellepärast, et olen põhjalikult ja targasti kõik läbi kaalunud, vaid kõigest sellest hoolimata. Ma ei saa olla õnnelik ilma sinuta.”

„Ja mina vastan „Jah”, sellisest kosimisest hoolimata. Kuigi pole vist küll kõige parem viis ühise kooselu alustamiseks.”

Carl võttis Mindy näo käte vahele ja suudles seda õrnalt.

„Ei tea, Mindy. Ainult elu ise võib seda näidata. Ehk piisab meie armastusest.”

Pühapäeva õhtupoolikul, enne Carli lahkumist, istuti koos Emma ja Hiramiga Wheeleri talu suures palkseintega elutoas. Carl tahtis Hiramiga rääkida. Mindy soovis sellest jutuaajamisest osa saada.

„Kui isa nõus pole, tahan tema põhjendusi kuulda,” oli Mindy teeseldud muretusega öelnud.

„Hiram,” alustas Carl rahulikult

ja Mindy süda hüppas rõõmust, et Carl tema isa ei peljanud. „Ma palusin Mindyt saada tuleval kevadel minu naiseks. Teen kõik, mis minu võimuses, et Mindy saaks õnnelikuks ja hea elu peale. Kas me saame teie õnnistuse?”

Mindy heitis pilgu emale, kuid ema istus, silmad sülesoleval kuldumistööl. Tema nägu ei reetnud ainsatki tundeirvendust.

Hiram vaikis kaua, näol nukrus. See hirmutas Mindyt. Nägid tema silmad tulevikku, mõnd hirmsat õnnetust? Ka ta arvas, et nad ei suuda nii erinevate arusamade tõttu koos elada? Kas isa usaldas Mindyt tõesti nii vähe?

„Mindy pole tavaline tüdruk,” sõnas isa lõpuks.

„Ma tean seda,” vastas Carl, naeruvurruke suunurgas. „Sellepärast ma tema valisingi.”

„Ma ei räägi välistest asjadest nagu iseloom või välimus, isegi mitte julgusest, kuigi tal seda kõike on.” Isa võttis Mindy käe õrnalt oma suurte kämmalde vahele.

„Las ma räägin sulle, Carl. Mindy on õrn ja tundlik ning tema süda armastab Jumalat. Talle on kerge haiget teha ja kui Mindylt ta usk ära võetak, hävitaks see tema. Tahan sinult midagi paluda. See ei ole sulle kerge, kuid tean, et sa oled sõnapidaja mees. Luba mulle, et sa ei tee iialgi Mindyle tema usu pärast haiget ega tee talle takistusi elada oma südametunnistuse järgi.”

Taas näis Hiram Mindyle patriarhina, kel on tugev ja vankumatu vaim.

„Isal on julgust öelda seda, mida mina oleksin pidanud ütleva,” mõtles Mindy.

Carli sõnad hämmastasid Mindyt. Mees ootas, kuni Hiram oli lõpetanud ja lausus siis vaikselt: „Ei nüüd ega ealeski pole mulle tulnud mõttesse paluda Mindyt usust loobuda. See, mida

teie ja ema olete Mindyle õpetanud, ongi teinud temast naise, keda armastan.”

Carl oli nimetanud Mindyt naiseks! See liigutas Mindyt sügavalt. Ta tundis, nagu oleks talle kroon pähe pandud.

„Tule ja istu siia sohva peale, Mindy kõrvale,” kutsus Hiram Carli. Ta tõusis, asetas oma tööst pahkunud käes noorte peale ja palus nende elule Jumala õnnistust.

Kui Hirami armastavad sõnad nende üle voolasid, meenus Mindyle miskipärast Seth, ja kahetsusesädemed vilksatasid läbi tema õnne.

Kui kevad tantsiskledes üle maa tuhises, meelitades aasad ja metsad õieehtesse, anti Mindyle kooli lõputunnistus. Temast sai mõrvoja. Mindy pani tunnistuse kappi riulile ja asus agaralt tagasi tõrjuma Pearli plaane ja soovitusi.

„Lõpukleit sobib vägagi hästi. See on valge, pesen selle puhtaks ja siis näeb see täitsa korralik välja.”

„Ja-jah, ja ilus ka,” pobises Pearl, suu nõõpnõelu täis, „aga lihtsas puuvillases kleidis sina igatahes laulatusele ei lähe. Isa käskis mul osta parima kanga, mis saadaval on.” Pearl silitas õrnalt läikivat elevandiluukarva riiet, mis Mindy ümber voogas.

„Mul pole ilmaski olnud rõõmu teha midagi nii stiilset. See kleit on kogu minu loomingu krooniks. Seelik lainetab volti-dega ümber su pahkluude, jakk tuleb lühike ja kitsas, rõhutades saledat pihta.”

„Carl lubas tuua suure kannikesekimbu. Ta teab mäenõlva, kus neid palju kasvab,” mõtiskles Mindy kuuldavalt.

„Kahju, et sa ei saa sammuda piki kiriku kesklöövi,” sõnas Pearl unistavalt. „Oleksid siiski võinud abielluda meie väikeses

kirikus.”

Mindy, kes pikka õmblust väikeste pistetega traageldas, ei vastanud. Ta soovis, et Pearl poleks seda väikest kirikut maininud. See oli osa hinnast, mida Mindyl tuli maksta selle eest, et abiellus teisest usust mehega. Ta oleks ju võinud oma kirikuski laulutada lasta, kuid adventspastor ei saanud laulatustalitust läbi viia ega teda teiseusulise mehega ühendada. Seepärast oligi Mindy otsustanud lihtsa koduse laulatuse kasuks.

Läks tükk aega, enne kui Mindy rääkima hakkas. Ta rääkis nii vaikselt, et Pearl pidi tema poole pöörama, et sõnadest aru saada.

„Ma loodan, et ei tee viga.”

„Rumalus, Mindy. Kogu ümbuskond kadestab sind.”

„Aga ma talitan ju vastupidiselt isa, koguduse ja Jumala Sõna nõuandele.”

„Sul on lihtsalt pabin sees. Ja pealegi võib Carl ka lõpuks samale teele astuda, kui juba abielus olete.”

„Ei usu, et Carl on selline, kes oma tähtsates asjades kassi-hiirt mängib. Ja ega ma soovigi, et ta niisugune oleks. Kuigi kui ta ise Piiblit uuriks, näeks ta kõike selgesti. Ta on järjekindel mees.”

„Nüüd on igasugu kui-deks liiga hilja, Mindy. Minu meelet oled sa õnneseen ja sa võiksid juba selle muretsemise jätta. Carl on vägagi vaoshoitud mees, kuid kui sina tuppä tuled, ei saa ta silmi sinult ära.”

„Minagi tunnen tema puhul sedasama,” nentis Mindy punastades. „Juba tema hääldab mind rõõmuga.”

Kui Mindy ja Carl kaks nädalat hiljem Mindy isakodu elutoas baptistist jutlustaja ees seisis, ümber mõned sugulased ja sõbrad, teadis Mindy, et jätab igavesti meelde iga selle hetke pisimagi

üksikasja. Päikesevalgus puistas kiiri läbi aknal seisvate lillede, üle vana sinise vaiba. Mindy tundis põsel päikese sooja paitust. Nell seisis oma mehega nende kõrval. Mindy kuulis nagu läbi une Carli abielutootust kordamas. Oli see kõik ikka ilmsi? Lubas mees teda armastada nii headel kui halbadel päevadel? Mindy tundis sõrmede all Carli pintsaku karedust ja selle all tugevaid, pingul käelihaseid.

Mindy mõtles sellele esimesele lumetormisele päevale ja teadis, et oli Carli armastanud juba siis.

Kui Mindy hakkas selge ja kindla häälega abielutootust lausuma, vaatas Carl teda nii hella pilguga, et ta takerdus sõnadesse ja suutis vaid hädavaevu lõpuni öelda. Külaliste poole pöördudes oli näha, et Mindy silmad olid pisarais. Ta oli hämmastunud, et midagi nii imelist võib juhtuda temasuguse mäestikutüdrukuga. Mingi vari ei saa langeda nii sõnulsetamatult suure õnne üle.

MA

*Jätkub*

*Soome keelest tõlkinud Aime Lips*



# Epiloog

## Mina küll ei suudaks...

**E**elmise aasta hommikvalveraamatus „Rõõmusõnum Patmoselt“ on kirjastatud järgmine lugu:

„2003 aasta 22. detsembri öösel murti sisse Ruimar DePaiva, Palau saare pastori majja. Sissemurdja eesmärk oli varastada, aga kuna pererahvas ärkas üles, ründas mees neid, kuni kõik peale 10-aastase Melissa olid surnud. Pärast seda, kui mees oli 20 tundi Melissat kuritarvitanud, lasi ta tüdruku vabaks ja tüdruk rääkis selle loo politseile. Võimud said mehe varsti kätte ja panid ta vanglasse. Tema teod jahmatasid kogu rahvast ja valitsuse korraldusel lasti kõikjal lipud poolde

vardasse. Perekonnale korraldati riiklikud matused paigas, kus kuritegu toime pandi, matustest võttis osa saare kõrge võimuesindaja. Matusetalituse ajal võttis Ruimar DePaiva ema ette ütlemata mikrofone. Ta oli juba vanglas selle mõrtsuka, Justin Hirosi juures käinud. Naine palvetas mehega, kes oli tapnud tema poja, minia ja pojapoja, kinnitades mehele, et on talle andestanud. Saanud teada, et Justini ema on teenistusel,

palus ta mikrofone kaudu proua Hirosi enda juurde tulla. Kui ta

oli naist kallistanud nagu kauaaegset sõpra, teatas ta rahvale, et „mõlemad emad leinavad oma kadunud poega“. Seejärel palus naine, et kogukond loobuks Justin ema või perekonna igasugusest süüdistamisest, mida kogukond ehk oli teinud. Ta ütles, et vanemad kasvatavad oma

lapsi ja püüavad neile õpetada, mis on õige, mis vale, aga lõpuks langetavad nad ise oma otsuse.





Matuselised said veel ühe teise jahmatava teate osaliseks, kui kõrge ametnik ütles, et Justini perekond oli oma kasina elu kõrvalt ära münud palju asju ja nad soovisid nüüd anda 10 000 dollarit Melissa kolledžifondi. Aga suurim hetk oli alles ees. Kui Melissa küsiti, kus ta tahaks elada, vastas ta: „Ma tahaksin jääda siia, Palausse.“ Vanaema selgitas, et see ei ole võimalik. „Olgu,“ vastas tüdruk. „Aga ma tulen ühel päeval tagasi. Ma tulen tagasi misjonärina.“<sup>1</sup>

Sellised lood, nii harva kui neid küll kuuleb, teevad mu alati vihaseks. Nii ka seekord. Kõigepealt – kuidas Jumal üldse lubab midagi niisugust juhtuda?! Seejärel – kas Ta eeldab, et minagi peaksin nii tugev olema ja kas ma pole õige kristlane, kui ei ole? Ma mõtlen, et Jumal on ülekohtune. Aga kuna ma tean, et Jumal ei ole tegelikult ülekohtune, siis tunnen end süüdi, et niimoodi mõtlen ja oma vihaga toime ei tule. Selleks, et end kuidagi lohutada, luban endal kahelda, kas kogu lugu on ikka päris tõsi.

Kõige rohkem šokeerib ja ärritab antud loos väikese Melissa juhtunu. Täiskasvanud on tõesti ehk kogu elu oma usku kasvatanud ning tuest, veest ja vasktorudest läbi käinud. Kuidas saab väike tüdruk olla nii tugev? Kas tema vaimset tervist on ikka kontrollitud? Ma olen lugenud ja näinud, kuidas inimestele jäävad eluaegsed foobiad, käitumishäired ja füüsilised vaevused palju väiksemate õnnetuste läbielamisest. Näiteks olen kuulnud naisest, kes paaniliselt kartis sulgi. Ta nägi nimelt lapsepõlves pealt, kuidas kanal pea maha võeti ning peata kana sulgede pudenedes mööda õue ringi jooksis. Raamatust „Minu Horvaatia“ lugesin inimeste kohta, kelle kodud olid 1991. aastal kodusõja käigus

hävitatud. Nad olid leidnud endile uued eluasemed, kuid ka 15 aastat hiljem ei suutnud nad enam oma endisesse kodulinna või kodukülla korrakski naasta. See oleks olnud liiga valus.<sup>2</sup> Võib-olla peab mööda minema rohkem aega, et nad seda suudaksid, aga võib-olla ei suuda kunagi.

Niisugustest inimestest saan ma paremini aru. Nad on nagu mina, tavalised inimesed, kelle hinge tekivad haavad, kui neile haiget tehakse. Mida tugevam valu, seda sügavamad ja raskemini paranevad haavad. Me suudame ka küll lõpuks andestada, kuid see on pikk ja vaevaline protsess, mis võtab aega ning võib sisaldada koguni mingi meditsiinilise diagnoosi saamist. Kui meie, tavalised inimesed, loeme piiblilugusid, siis me võime tunnistada midagi taolist nagu „mina küll ei suudaks oma last laeka sees vette panna“ (2Ms 2:1–10) või „mina küll ei suudaks oma poega ohvriks tuua“ (1Ms 22:1–19) või „mina küll ei suudaks oma last ära anda“ (1Sm 1:1–28). Me loodame vaikselt, et meilt kunagi midagi niisugust ei nõuta.

Pärast ülaltoodud hommikvalveteksti lugemist soovisin tekkinud ängist vabaneda ning pöördusin abi saamiseks Jumala poole. Vastusena meenus mulle taas üks piiblilugu – see, kus kolm meest visati tulisesse ahju, kuid nad käisid seal vabalt ringi ja neil ei olnud mitte midagi viga (Tn 3:1–30). Tõepoolest. Ma ei ole kuulnud kedagi ütlemas ega ole ka ise tulnud selle peale, et öelda: „Oi-oi, mina oleksin seal küll ära põlenud.“ See kostuks isegi koomiliselt. Loomulikult põleksime me kõik tulises ahjus ära, kui Jumal imeliselt ei hoiaks. Asi pole ju üldse inimeste erilisuses ega tulekindluses, vaid Jumala väes. Selles ongi kogu saladus.

Inimesed, kellele niisugune hoidmine osaks võib saada, on muu maailmaga võrreldes erilised vaid seetõttu, et nad elavad iga päev palvemeeles koos Jumalaga ning on valmis alati Tema tahet täitma. See on, mida tuleb rõhutada. Loo jutustaja, tsiteerija või kirjapanija ei tohiks lisada sellele omalt poolt mingit moraali („Näed, kui tubli tüdruk! Ole sina ka nii tubli!“) ega ülistada inimesi, vaid ta peaks tõstma esile kõikvõimsat Jumalat. Minus tekitab kõhedust mõte, et selliste lugude liigselt ja valel eksponeerimisel võib keegi hakata vägivalla kannatamiseks pidama. Jumal ei lase ju kannatada niisama, vaid selleks, et rohkem inimesi näeks ja kogeks Teda ja saaks päästetud.

Miskipärast olen ma ikka uskunud kindlamini seda, et Jumal saab hoida ihu, kui seda, et Jumal saab hoida hinge. Ometi sisaldab Piibel peamiselt just lubadusi hoida hinge (näiteks Psalm 121:7; Mt 10:28). Hing on väga õrn ja saab mingil määral viga iga kord, kui ihu saab viga. Jumal saab seda ära hoida nii, et kui ihu saab küll viga, siis hing jääb terveks. See on ime. See on sama suur ime, kui väljuda tulisest ahjust nii, et isegi kõrbelõhna ei ole juures. Kui Jumal saab teha üht, siis saab Ta teha ka teist. Miks peaks olema raske seda uskuda? **MA**

Anu Martinson  
on Kuressaare  
adventkoguduse  
liige



<sup>1</sup> Paulien, J. „Röömusõnum Patmoselt“ lk 318

<sup>2</sup> Suu-Peica, S. „Minu Horvaatia“





# Alguse valguses

115 aastat adventliikumist Eestis

27.-28. aprillil Tartus

Reedel kell 19 ülistus- ja palvekoosolek  
Tartu adventkirikus (Lille 18)

Laupäeval Vanemuise Kontserdimajas

11:00 Avaprogramm - jumalateenistus

Kõneleb Trans-Euroopa Divisjoni president  
dr. Bertil Wiklander



Päeva jooksul erinevad temaatilised töökojad ja boksid

18:00 Kontsertjumalateenistus "Alguse valguses"

Korraldab Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduste Eesti Liit

Lisainfo: [pidustused.advent.ee](http://pidustused.advent.ee)



TASUTA